DEN *danske* STJERNE

August 1982 · 131. Årgang · Nummer 8

DEN *danske* STJERNE

Organ
for Jesu Kristi Kirke af
Sidste Dages Hellige

August 1982
Årgang 131
Nummer 8

INDHOLD

BØRNESTJERNEN

Forsiden: Kristus helbreder de blinde mænd (Matt. 9:27-31), malet af den franske kunstner Nicolas Poussin, 1593/94-1665.

Abonnement:

12 numre Dkr. 54,– (inkl. moms og porto)
Betaling over giro 31 20 988 til Nordisk Distributions Center, Smedevangen 9, DK-3540 Lynge.
United States and Canada: $ 10.00 (surface mail).

Printed in the Federal Republic of Germany ISSN 0107-2145 PB MA 0482 DA

Budskab fra Det øverste Præsidentskab

„JEG BLEV DERFOR UNDERVIST"

Præsident Spencer W. Kimball

Herren har inspireret sin kirke til at lægge stor vægt på opbyggelsen af familieenheder og troen på Gud. I vore dage, hvor der gøres indgreb i familiens hellighed og omsorgen for børnene tages forholdsvis let, vil vi fortsat kraftigt understrege behovet for at ægtepar, forældre og børn, og enlige voksne der bor alene, studerer og efterlever sandhedens principper og fremmer kærligheden og forståelsen indenfor familiekredsen. En sådan kærlighed vil med succes kunne modstå Satans kraftige angreb i disse sidste dage.

Vi behøver ikke at gå længere end til det første vers i Mormons Bog, den bog som profeten Joseph Smith sagde var vor religions hjørnesten, før vi kan lære om det rette princip for forældre: „Jeg, Nephi, er født af retskafne forældre og blev derfor undervist . . ." (1 Nephi 1:1).

Det er forældres guddommelige opgave at undervise deres børn i evangeliets sandheder. Som følge der af bad vi for nylig om at følgende udtalelse måtte blive læst højt ved alle wards nadvermøder:

„Det øverste Præsidentskab fremhæver ofte betydningen af ugentlige familiehjemmeaftener som en fremragende mulighed for forældre til at undervise og styrke deres børn. Udover studium af evangeliet sammen som en familie om søndagen, reserveres mandag aften til familiehjemmeaften, der kan omfatte instruktion i evangeliske principper, kærlighed og

„JEG BLEV DERFOR UNDERVIST"

harmoni og som kan omfatte andre familieaktiviteter."

Vi henstiller til forældre og ledere om at lægge stor vægt på dette emne eftersom den enkelte hos os og vi som et folk har det allerstørste behov for at være vor Fader i Himlen nær og for stadig åndelighed i vor tilværelse. Et ægte sidste dages helligt hjem er en sikker havn mod livets storme og kampe. Åndelighed spirer frem og næres gennem daglig bøn, læsning i skriften, samtaler om evangeliet i hjemmet og dertil hørende aktiviteter, familiehjemmeaftener, familieråd, fælles arbejde og leg, gensidige tjenester og når man deler evangeliet med sine omgivelser. Åndeligheden næres også når vi viser tålmodighed, venlighed og tilgivelse overfor hinanden og når vi anvender evangeliets principper i familiekredsen. Det er i hjemmet vi bliver eksperter og lærde i evangelisk retfærdighed og det er der vi lærer og efterlever evangeliets sandheder sammen.

Jeg husker de dejlige familieaktiviteter vi havde i min ungdom sammen med min hustru og mine børn i vort hjem. Vi havde himlen i vort hjem. Når som helst en eller anden gjorde noget, hvad enten det var at synge en sang, lede en leg, sige en trosartikel, fortælle en historie, udøve et talent eller udføre en opgave så skete der en udvikling og vi havde nogle dejlige følelser.

Vi vil gerne opmuntre jer til med omtanke og med en bøn i hjertet at gennemgå de forslag brødrene har følt de måtte godkende til jeres overvejelse når I tilrettelægger sabatten, familiehjemmeaftener og andre af ugens aktiviteter i hjemmet:

„Når I tilrettelægger søndagens aktiviteter føler I måske trang til at afsætte nogen tid til at familien kan være sammen, samt til personligt studium og meditation og til tjenesteydelser for andre. Vi har måske lyst til at læse i skrifterne, i konferencerapporter og i kirkens blade og bøger, til at studere profeternes liv og lærdomme, til at forberede kirkelektier og andre kirkeopgaver, til at skrive i vore mindebøger, bede og meditere, skrive til eller besøge slægtninge og venner, skrive til missionærerne, lytte til opløftende musik, belære familien om evangeliet, holde familieråd, opbygge gode forhold mellem mand og hustru, læse med et barn, foretage genealogiske undersøgelser – bl. a. i forbindelse med 4-generationsprogrammet – samt skrive sin families eller sin personlige historie, synge kirkens salmer, læse opløftende litteratur, udvikle sin påskønnelse for kultur og kunst, tilrettelægge familieaftens studiekurser og aktiviteter, tilrettelægge andre familieaktiviteter, gøre sig til venner med ikke-medlemmer, drage naboer ind i fællesskabet, besøge de syge, de ældre og de ensomme, afholde interview med familiens medlemmer.

Mandag aften kunne man udføre en hvilken som helst af ovennævnte aktiviteter som er foreslået for søndage, give lektier fra familiehjemmeaftens

lektiehæfter, lege familielege, gå til kulturelle begivenheder, udføre familietjenesteprojekter, udveksle talenter med familiens medlemmer, udføre projekter for at forskønne hjemmet, lave havearbejde, opgøre sit årsforråd, udføre andre projekter i forbindelse med fødevareforråd, udføre projekter hvor man laver ting til hjemmet, tilrettelægge ferier og specielle aktiviteter, holde familieråd, tilrettelægge eller deltage i et motioneringsprogram, drage venner som ikke er medlemmer af kirken ind i fællesskabet, udføre rekreative aktiviteter." (Our Family: A Practical Guide for Building a Gospel-centered Home).

Hvis famliens ledere bønsomt er opmærksomme på disse forslag kan de træffe kloge og inspirerede beslutninger. Vi håber at enlige voksne, ægtepar, forældre og børn benytter den ekstra tid de har fået som følge af søndagens samlede mødeplan til at opnå sådanne formål. Vi er nødt til at huske på det fundamentalt vigtige i at undervise vore børn og hinanden i evangeliets sandheder i forbindelse med en retfærdig levevis. Sikke en mægtig indflydelse vi kunne opnå på disse tidspunkter hver uge – når vi om søndagen dyrker Gud, lærer, diskuterer samt opnår retfærdige hensigter og udfører gode aktiviteter, og når vi er sammen mandag aften til familieaktiviteter, til diskussioner eller er sammen om et hvilket som helst retfærdigt behov.

Vi opmuntrer jer til at lade jer vejlede af Ånden i forvaltningen af disse kostbare dage og timer så I virkelig anvender fleksibilitet ved tilrettelæggelsen af disse kostbare timer og dage i jeres liv.

Vi vil opdage at ikke alle aktiviteter vi kan beskæftige os med er lige vigtige, selv om de på passende måde kan have del i et åndeligt balanceret udviklingsprogram til gavn for familieenheden. Nogle ting prioriteres højere. Vi husker Nephis ord da han gav følgende råd: „Og vi taler om Kristus, vi glæder os i Kristus, vi prædiker om Kristus, og vi skriver i overensstemmelse med vore profetier, for at vore børn kan vide, til hvilken kilde de kan se hen." (2 Nephi 25:26). Sikke en indre styrke ethvert menneske ville have hvis han eller hun vidste at Mesteren og hans lærdomme i virkeligheden er den allerstørste kilde til vejledning, det allerbedste, mest korrekte eksempel, den allerstørste hjælpekilde! Dette må være det primære mål i al vor undervisning i hjemmet.

Den enkeltes og vort folks største behov er . . . at være vor Fader i Himlen nær.

„JEG BLEV DERFOR UNDERVIST"

Vor Fader i Himlen har givet os bønnens velsignelser for at hjælpe os til succes indenfor vore allervigtigste aktiviteter i hjemmet og livet. Jeg ved at hvis vi vil bede brændende og oprigtigt, personligt såvel som sammen med familien når vi står op om morgenen og når vi går til ro om aftenen og når vi sidder rundt om bordet ved måltiderne, vil vi ikke alene blive knyttede nærmere til vore kære, men vi vil også vokse åndeligt. Vi har megen brug for vor himmelske Faders hjælp i vore forsøg på at lære evangeliets sandheder og derpå efterleve dem og i vor søgen efter hans hjælp til at træffe beslutninger i vort liv. Dette er især vigtigt i vores familiekreds hvor børnene kan lære hvordan man taler til vor himmelske Fader ved at lytte til deres forældre. De kan lære om dybtfølt og ærlig bøn gennem sådanne oplevelser.

Det er fundamentalt vigtigt at vi underviser børnene og hinanden i evangeliets sandheder.

Det er fundamentalt vigtigt at man studerer skrifterne personligt og sammen med familien for at lære evangeliet at kende. Man har længe understreget vigtigheden af dagligt at læse i skrifterne og drøfte dem indbyrdes eftersom det er et virkningsfuldt redskab imod uvidenhed og Satans fristelser. En sådan vane vil frembringe stor lykke og hjælpe familiens medlemmer til at elske Herren og hans godhed.

Med hensyn til styrelsen af vore familier er den rette lære at familierådet er det mest fundamentale råd i kirken. Under familieråd kan man drøfte familieproblemer, familiens økonomi, man kan lægge planer samt støtte og styrke familiens medlemmer under ledelse af faderen og moderen som også skal rådføre sig med hinanden. Brødrene har fastslået at „der må herske en atmosfære hvor man lytter til hinanden, kommunikerer ærligt, respekterer hinandens meninger og følelser, da dette er en nødvendighed for at sådanne møder kan have succes".

Vi opfordrer igen til at skrive personlige optegnelser og beretninger om hellige oplevelser i vort liv – om bønner der er blevet besvaret, inspiration vi har modtaget fra Herren, salvelser i forbindelse med sygdom, optegnelser om særlige tidspunkter og begivenheder i vort liv. Det vil også være passende at trække på disse optegnelser når I fortæller trosfremmende historier i familiekredsen og under diskussioner. Inspirerende historier fra vort eget såvel som fra vore forfædres liv er godt undervisningsmateriale ligeså vel som de historier

„JEG BLEV DERFOR UNDERVIST"

der findes i skrifterne og vor egen historie. Jeg lover jer at dersom I vil skrive jeres mindebøger og optegnelser vil de virkelig blive en kilde til stor inspiration for jer selv personligt, for jeres ægtemand eller hustru, for jeres børn og børnebørn og andre ned igennem generationerne.

Vi opfordrer fædre og mødre til under deres familiemøder og i familieråd at drøfte familiens største opgaver nemlig missionering, genealogisk arbejde og velfærdsarbejde. Fædre og mødre bør oplære deres sønner til at ønske at blive missionærer og senere kan forældrene hvis helbredet og forholdene tillader det se frem til at de måske også en dag kan fuldføre en mission. Herren har mange gange fortalt os om dette arbejdes store værdi: „Og se, nu siger jeg dig, at det, der vil være til størst gavn for dig, vil være at forkynde omvendelse for dette folk, så du kan bringe sjæle til mig." (L&P 15:6).

Vi må i vore hjem hele tiden bede for at få mulighed for at præsentere evangeliet for mennesker omkring os og for at Herren vil åbne udvej for at evangeliet vil gå fremad med større kraft og styrke og komme ind i flere lande og i flere hjerter hos de mennesker som er parate til at modtage det.

Hvis vi følger kirkens program for vore hjem har de tidligere profeter lovet os, ligesom vi nu også lover at alle de som med en bøn i hjertet og samvittighedsfuldt vil anvende disse ting i deres liv, vil få store velsignelser. Vi husker profeten Moses' kloge anvisninger og dersom israelitterne havde fulgt dem havde det ført til helt andre ting end deres oprørske handlinger: „Disse bud, som jeg pålægger dig i dag, skal du tage dig til hjertet; og du skal indprente dine børn dem og tale om dem, både når du sidder i dit hus, og når du vandrer på vejen, både når du lægger dig, og når du står op." (5 Mosebog 6:6-7).

Daglig læsning i skrifterne . . . har længe været foreslået som et virkningsfuldt redskab imod uvidenhed.

Men somme tider hører vi undskyldninger som disse: „Vi har for lidt tid." „Vi har meget andet at gøre mandag aften." „Vi er for gamle til at få noget ud af de lektier." „Vore børn er for små til at forstå dem." „Vore børn er nødt til at passe deres lektier." „Det er umuligt at samle alle børnene." „Vi kan ikke lide at være bundet." „Jeg er helt alene og har ikke brug for disse ting." „Der er en TV-serie den aften." Hvorfor strides vi med den Almægtige når han er så stærk og vi er så svage, når han er alvidende og vi er så kortsynede? Vi husker sikkert skriftstedet: „Nogle stoler på heste og

andre på vogne, vi sejrer ved Herren vor Guds navn. De synker i knæ og falder, vi rejser os og kommer atter på fode." (Salme 20:8-9).

Gud er vor Fader og vi er hans børn. Han har givet os anvisninger. Og vi skal følge hans sti. Retfærdighed i hjemmet og i de hjemlige aktiviteter, inspireret undervisning i evangeliets

Vi må hele tiden bede i vore hjem om at få mulighed for at præsentere evangeliet for vore omgivelser.

sandheder i hjemmet, klog forældrevejledning, en far som præsiderer, samt en far og mor som rådfører sig med hinanden; dette er kuren imod vor tids problemer, en medicin imod familiens sygdomme.

Men når vi står overfor særlige udfordringer vil vi kun slå fejl dersom vi ikke bliver ved med at forsøge. Lad vor kærlighed til hver enkelt i familien være uden forbehold. Apostlen Paulus gav forældrene et godt råd da han sagde: „I fædre! lad være at opirre jeres børn, for at de ikke skal blive forskræmte." (Kol. 3:21).

Herren har åbenbaret de nøgler til profeten Joseph Smith hvorved alle forældre, ledere og lærere kan påvirke dem de præsiderer over: „Ingen magt eller indflydelse kan eller bør udøves i kraft af præstedømmet uden gennem overbevisning, langmodighed, mildhed, sagtmodighed og uskrømtet kærlighed, gennem venlighed og sand kundskab, som uden hykleri og uden svig vil udvikle sjælen meget." (L&P 121:41-42).

Det er i famliens kreds at disse sandheder først og fremmest skal læres og anvendes. Om dette har præsident Joseph F. Smith sagt: „Fædre, hvis I ønsker børn undervist i evangeliets principper, hvis I ønsker, de skal elske sandheden, hvis I ønsker, de skal adlyde jer, så elsk dem! Og vis dem, at I elsker dem gennem jeres ord og gerning. For jeres egen skyld, for den kærligheds skyld, der bør eksistere imellem jer og jeres drenge – hvor genstridige, de end måtte være, eller en enkelt af dem er. Når I taler til dem, så gør det ikke i vrede, gør det ikke hårdt med en fordømmende ånd. Tal venligt til dem, få dem ned, og græd sammen med dem, om nødvendigt, . . . Blødgør deres hjerter; få dem til at føle ømhed for jer. Brug ikke vold . . . kom dem nær med fornuften, med overtalelse og uskrømtet kærlighed. Hvis I ikke kan vinde jeres drenge og piger ved disse metoder . . . (kan I) ikke finde nogen metode i verden, hvormed I kan vinde dem igen." (Joseph F. Smith i *Evangeliske Lærdomme,* s. 266).

Vor Herre og Frelse har belært os om

følgende: „En ny befaling giver jeg jer, at I skal elske hver andre: Ligesom jeg har elsket jer, skal også I elske hverandre." (Joh. 13:34).

Når vi lader en sådan kærlighedens ånd vejlede vore motiver og gerninger vil den velsignelse Peter her beskriver blive forældrene til del: „Frem for alt, hav inderlig kærlighed til andre; thi ‚kærlighed skjuler en mangfoldighed af synder'." (1 Peter 4:8).

Når vore børn kender vores store kærlighed til dem vil de overse vore små fejl som forældre idet de af egen erfaring ved at vor trofasthed overfor dem „er stærkere end dødens bånd". (L&P 121:44).

I hjem hvor man er „god mod hverandre og barmhjertige, så I tilgiver hverandre" (Ef. 4:32), hvor man afholder familiemøder, diskussioner og råd, hvor man beder, arbejder og leger sammen og hvor kærligheden er hovedmotivet, hvor man forsøger at delagtiggøre andre i evangeliet og opfylde Herrens andre formål – dér vil herske en stærk åndelighed og enighed, dér vil være en styrke for alle familiens medlemmer gennem hele livet.

Vi opfordrer oprigtigt alle enlige og alle familier i hele kirken til at foretage en ny vurdering af deres fremgang med at efterleve disse sandheder. Anvendelsen af dem vil være jer et skjold og en beskyttelse imod vor tids ondskab og de vil individuelt og kollektivt bringe jer stor og uendelig glæde nu og herefter. □

Ideer til hjemmelærere

1. Fortæl om en personlig oplevelse om velsignelserne ved at afholde familiehjemmeaftener eller være sammen med familien. Bed familiens medlemmer fortælle lignende oplevelser eller følelser.

2. Findes der nogle skriftsteder eller andre citater i denne artikel som familien kunne læse højt og drøfte?

3. Tal om forholdet mellem søndagens og mandagens aktiviteter som det beskrives i denne artikel. Hvorfor er begge dele vigtigt? Hvorfor er det vigtigt at planlægge aktiviteter i forvejen og at være fleksibel når man vælger aktiviteter?

4. Drøft hvordan familiens medlemmer kan få noget mere og bedre ud af den tid de tilbringer sammen. Hvad kan hver enkelt i familien gøre for at familiens diskussioner og aktiviteter kan blive mere meningsfyldte?

5. Vil I få mere ud af denne diskussion hvis du før besøget talte med familiens overhoved? Ligger der et budskab fra kvorumslederen eller biskoppen til familiens overhoved med hensyn til at undervise familiens medlemmer?

HERRENS KRAV TIL FÆDRE

Fædres ansvar for at undervise, være et eksempel, disciplinere og vise kærlighed

Ældste Robert L. Backman
Fra de halvfjerds' første kvorum

Alt for mange fædre har glemt hvad det vil sige at være ung mand i den svære alder hvor man hverken er barn eller voksen – hvor man kæmper for at finde sin identitet og formålet med livet, hvor man er ængstelig for sin fysiske udvikling, kæmper med vigtige beslutninger om sin fremtid, sit arbejde, om piger, om sit forhold til Gud, Jesus Kristus og sine medmennesker, hvor man er fuld af tro og alligevel tvivler, hvor man er uafhængig og alligevel afhængig, hvor man er ivrig efter at prøve sine vinger og alligevel har brug for sikkerhed og tryghed, hvor man bliver skubbet til af kræfter som lokker her og der – familie, kammerater, lærere, ledere, alle og enhver. Alt dette tilsammen giver en fornemmelse af at tiden er ubegrænset.

Husker I det?

Vor Fader i Himlen har lagt børnenes evige skæbne i forældrenes hænder, men mere nøjagtigt på familiens skuldre. Dette ansvar kan ikke uddelegeres!

Herren har i en smuk åbenbaring til Joseph Smith erklæret at små børn er uskyldige og „at store ting kan fordres af deres fædres hænder". (L&P 29:48).

Hvad er det for store ting Herren kræver af fædrenes hænder? Lad mig som den øverste præsident for Unge Mænd tale specielt til de fædre der har unge mænd.

Han kræver at fædre underviser

Fædre hvordan kan vi glemme det ærværdige ansvar Herren har givet os til at opdrage vore børn i lys og sandhed?

I Lære og Pagter afsnit 68:25-28 har Herren givet os strenge instruktioner om vort patriarkalske ansvar. Han befaler os at –

1. sørge for at vore børn *forstår* evangeliets første principper.
2. sørge for at vore børn bliver døbt når de er 8 år gamle og „modtager håndspålæggelse" så de kan have Helligånden som ledsager.
3. sørge for at vore børn *gør* visse ting: At de beder og „vandrer retskaffent for Herren".

Herren minder os om at dette er „en lov for Zions indbyggere".

Herren har bedt os om at begynde at undervise vore børn så de forstår mens de er små, før Satan kan påvirke dem og mens forældrene endnu har den største indflydelse i deres liv.

Læg også mærke til at ansvaret for at undervise vore børn i sandheden ikke er pålagt kirken, skolen, samfundet eller kammeraterne.

Det er både vor ret og vor pligt som forældre at hjælpe vore børn til at træffe kloge valg. Det gælder især når vi skal belære om ægteskab, sex og fødsler i henhold til Guds hellige moralbegreber. I alt for mange tilfælde lærer de unge om disse emner gennem deres venner – og så bliver det den blinde der leder den blinde – eller måske læres dette i et klasselokales kliniske atmosfære.

Jeg kender en far som har et godt forhold til sin søn. De har en god kommunikation og de har opbygget et tillidsfuldt og fortroligt forhold som er smukt at være vidne til. Da faderen arbejdede i haven en sommerdag kunne han høre sin søn føre en alvorlig samtale med en ven over hækken. Vennen stillede nogle af de spørgsmål vi alle bekymrer os om under opvæk-

Illustreret af Keith Christensen

Herren har bedt os begynde at undervise vore børn så de forstår mens de er små før Satan kan påvirke dem.

Forældre skylder deres børn nogle høje standarder og solide værdier som bedst overdrages gennem deres eksempel.

sten. I stedet for at besvare spørgsmålene spurgte sønnen: „Hvorfor spørger du ikke din far om det?" Vennen svarede: „Vil du sige at du godt kan tale med din far om sådanne ting?"
Når jeg interviewer unge mænd som har brudt Guds morallov spørger jeg mig selv hvor mange af dem der kunne have været skånet for denne sindsoprivende oplevelse hvis de havde haft en åben kommunikation med deres far og han konsekvent havde undervist dem i moral.
Hvor ville jeg dog ønske at vore dages forældre var som Adam og Eva der som skrifterne siger „kundgjorde alt for deres sønner og døtre" (Moses 5:12). Fædre må i visse tilfælde lære at drage nytte af de undervisningsøjeblikke der opstår og selv en gang imellem skabe sådanne øjeblikke. Det tager tid og kræver meningsfyldt samvær og kommunikation med vore børn.

For nylig da jeg var til en spejdermiddag hvor der blev uddelt belønninger hørte jeg en af de enestående spejdere som fik en belønning tale om sit forhold til sin hengivne far som også var hans spejderleder:
„På disse ture talte vores spejderleder om andet og mere end belønningsmærker. Han fortalte om Paulus når vi var ude på tur, han fortalte om Nephi når vi sad omkring lejrbålet, om Abraham når vi kiggede på stjernerne og om Jesus af Nazaret lige før vi bad vores aftenbøn og gik til ro. Af og til sendte han os ud hver især for at bede sådan som Joseph Smith bad.
Jeg hørte godt efter hvad vores spejderleder sagde og forsøgte at gøre det han bad om. Min spejderleder er min far og jeg vil gerne være sådan som han er.
Hvis jeg kan huske hvad jeg har lært på disse bjergture tror jeg også jeg kan klare min rejse i livet."

Han kræver at fædre sætter eksemplet

Vor frelser fortalte os hvor vigtigt eksemplet er: „Sandelig, sandelig siger jeg eder: Sønnen kan slet intet gøre af sig selv, men kun det, han ser Faderen gøre; thi hvad han gør, det samme gør også Sønnen." (Joh.5:19).
Enhver sidste dages hellig familie er berettiget til at have en patriark som leder, en som udøver sit præstedømmes magt i retfærdighed, en som viser et retfærdigt eksempel som hans familie kan følge, som beskytter og styrker dem gennem sin tro og hengivenhed. Forældre skylder deres børn nogle høje standarder og solide værdier som bed-

st overdrages gennem deres eksempel. Præsident David O. McKay gav forældrene følgende råd: „Den mest effektive måde man kan undervise i religion i hjemmet er ikke ved at prædike, men ved at efterleve. Hvis du vil undervise i troen på Gud så vis selv at du tror, hvis du vil undervise i bøn så bed selv. Ønsker du at de ikke skal drikke? Så må du selv lade være med at drikke. Hvis du ønsker at dit barn skal leve et dydigt liv, udøve selvkontrol, have et godt ry, så vis dem et værdigt eksempel i alle disse ting. Et barn der hjemme er opdraget under sådanne forhold vil være værnet imod tvivlere, spørgsmål og længsler der kan oprøre en sjæl når den virkelige religiøse opvågning finder sted i alderen 12 til 14 år." (Conference Report april 1955 s. 27).

Afspejler jeres liv jeres kærlighed til Herren og hans evangelium og jeres kærlighed til hustru og børn? Udøver I jeres patriarkalske myndighed i jeres hjem? Hvornår har I sidst givet jeres børn en fars velsignelse? Hvornår har I sidst interviewet dem? Hvornår har I sidst båret vidnesbyrd for jeres børn? Studerer I regelmæssigt skrifterne i jeres familie? Holder I regelmæssigt familiebønner og familiehjemmeaften? Kan man tydeligt mærke evangeliets ånd i jeres hjem? Viser I det rette eksempel?

Enhver far burde være i stand til at sige til sin familie: „Følg mig ligsom I ville følge Kristus."

Herren kræver at fædre sætter grænser

Herren kræver at fædre sætter grænser som tillader børnene at udøve deres handlefrihed.

Fædre og mødre må tage ledelsen i familien. I en række artikler der fornyligt blev udsendt af Associated Press skriver John Barbour: „Eksperterne er enige om en ting: Den største støtte et barn kan have er nogle regler med hjemmefra."

Vore unge ønsker ikke at drive med strømmen. De ønsker sikkerhed, tryghed og et solidt anker, begrænsninger, leveregler – med mulighed for at udrette noget. De ønsker at vide hvad der forventes af dem – de ønsker oprigtigt at blive vejledt.

Nogle af os har være så ivrige efter at give vore børn de ting vi ikke selv fik at vi har forsømt at give dem det vi har – en familie.

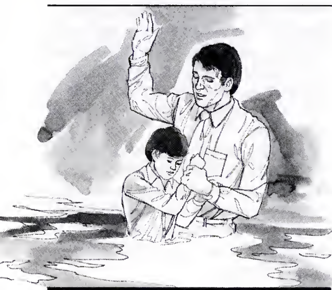
Han kræver at fædre viser kærlighed

Titusinde højskoleelever i Kansas blev bedt om at svare ærligt og direkte på spørgsmålet om hvilket spørgsmål de kunne tænke sig at stille deres forældre. 80% svarede: „Elsker I mig?"

Det spørgsmål som kom derefter lød således: „Hvis I kunne gøre det hele om igen ville I så have mig?"

Hvor er det vigtigt at fædre giver deres børn en fornemmelse af at de personligt er noget værd og lader dem vide at de holder af dem og har brug for dem. Vi er nødt til at elske dem uforbeholdent som Frelseren elsker os, ved at anvende vor tid, vore kræfter, vore evner og forståelse og vor omsorg på at hjælpe dem til at se deres forhold til deres kærlige Fader i Himlen og få øje på deres guddommelige muligheder som hans børn.

Præsident Joseph F. Smith har givet os dette råd: „Fædre, hvis I ønsker

Almas anmodning til Gud på sin oprørske søns vegne er et godt eksempel på den vældige magt en fars bøn har.

børn undervist i evangeliets principper, hvis I ønsker, de skal elske og forstå sandheden, hvis I ønsker, de skal adlyde jer, så elsk dem! Og vis dem, at I elsker dem gennem jeres ord og gerninger. For jeres egen skyld, for den kærlighed skyld, der bør eksistere imellem jer og jeres drenge – hvor genstridige de end måtte være, eller en enkelt af dem er. Når I taler til dem, så gør det ikke i vrede, gør det ikke hårdt med en fordømmende ånd. Tal venligt til dem; få dem ned, og græd sammen med dem om nødvendigt, lad dem udgyde tårer sammen med jer, om muligt. Blødgør deres hjerter; få dem til at føle ømhed for jer. Brug ikke pisk eller vold . . .
Kom dem nær med fornuften, med overtalelse og uskrømtet kærlighed. Hvis I ikke kan vinde jeres drenge og piger ved disse metoder . . . vil der ikke findes nogen metode i verden, hvormed I kan vinde dem igen." (Evangeliske lærdomme s. 266).

Han kræver at fædre er helte

Til et præstedømmmemøde i forbindelse med generalkonferencen april 1976 citerede præsident Spencer W. Kimball Walter MacPeek:
„Drenge har brug for helte som Lincoln og Washington. Men de har også brug for nogle helte i nærheden. De har brug for at kende en eller anden mand af stort format, af virkelig retskaffenhed og personlighed. De har behov for at træffe sådanne mennesker på gaden, at tage på tur og lejr med dem, at se dem nær deres hjem, til daglig i hverdagsagtige situationer; at føle sig nær nok til at kunne stille dem spørgsmål og tale med dem mand til mand." (Den danske Stjerne okt. 1976 s. 39).
I evangelisk forstand skulle disse helte være fædre.
Før i tiden arbejdede drenge side om side med deres fædre idet de hjalp dem på gården, eller også arbejdede de sammen med dem som lærlinge i et erhverv. Men i vore dages bysamfund befinder vore drenge sig i reglen fjernt fra gården og fra mændenes verden. I stedet forlader faderen hjemmet tidligt om morgenen for at tage på fabrikken eller kontoret og kommer først hjem sent om aftenen. Mange af vore drenge må det meste af dagen undvære et mandligt forbillede.
Der er selvfølgelig visse situationer hvor en far ikke kan være til stede i hjemmet. Og mødre der er nødt til at udføre begge roller behøver ikke fortvivle. Den kærlighed og personlige

opmærksomhed og de råd drenge har brug for på de særlige områder samt deres muligheder for at arbejde og lege sammen med en voksen mand i familien eller blandt wardets medlemer, kan altsammen hjælpe en søn til at forberede sig til den rolle han skal spille som mand. Lad os ikke undervurdere den gode indflydelse en mor kan have på sine børn.

Men når der er en far i huset vil hans største ansvar være at anvende sin tid sammen med børnene på den bedst mulige måde, så han kan vise dem hvordan de kan opnå et rigt og fyldestgørende liv. Fædre, sørg for at engagere jer med jeres børn! Hjælp til at sætte værdifulde mål – som f. eks. et vidnesbyrd om evangeliet, belønninger der får dem til at forbedre sig, en mission, tempelægteskab samt et interesant erhverv eller profession. Hjælp dem derpå til at nå de mål. Sørg for at opmuntre dem ved at anspore dem, vække dem til dåd, vejlede dem, stå ved deres side, støtte deres aktiviteter, være med i deres komiteer, tage på lejrtur sammen med dem, være interesseret i hvad de gør.

Bed for dem. I den tid hvor de opbygger deres tro på Gud og dem selv idet de gennem egen erfaring søger svaret på deres spørgsmål gennem bønner, bør de vide at deres far beder på deres vegne.

Almas anmodning til Gud på sin oprørske søns vegne er et godt eksempel på den vældige magt en fars bøn har:

„Og englen sagde atter: Herren har hørt sit folks bønner og ligeledes sin tjener Almas bønner, som er din fader; thi han har bedt for dig med stor tro, at du måtte få kundskab om sandheden; derfor er jeg kommet i den hensigt at overbevise dig om Guds magt og myndighed, for at hans tjeneres bønner måtte blive besvaret i forhold til deres tro." (Mosiah 27:14).

Må vore faderlige bønner være lige så brændende som Davids da han bad for sin søn Salomon: „Og giv min søn Salomon et helt hjerte til at holde dine bud, vidnesbyrd og anordninger og udføre det altsammen." (1 Krøn. 29:19).

Fader er den ædleste titel en mand kan få. Det er ikke kun en biologisk rolle. Det betyder en patriark, en leder, et eksempel, en fortrolig, en lærer, en helt, en ven og i den sidste ende et fuldkomment væsen.

Herren kræver store ting af fædre, men belønningerne er også store. Når vore børn vokser op og bliver modne og kommer i besiddelse af stærke vidnesbyrd om evangeliet, opnår tempelægteskab, reagerer på Herrens kaldelser og opdrager deres børn i lys og sandhed, når de efterlader deres gode indtryk på samfundet gennem deres hengivne tjenesteydelser, så vil vi opleve den himmelske glæde i bevidstheden om at vi har udført vort ansvar. Så vil vi i en mindre målestok kunne påskønne de ord vor himmelske Fader sagde da han præsenterede sin søn: „Denne er min Søn, den elskede; i ham har jeg velbehag." (Matt. 3:17).

KAST GARNET UD

Derek Dixon

Det var fredag aften. Vores grenspræsidentskab var samlet til deres møde. „Hvis vi ikke havde alle disse passive medlemmer som vi ikke kender noget som helst til i vore optegnelser," sagde grenssekretæren med eftertryk, „ville vore rapporter se bedre ud. Kan vi ikke gøre et eller andet ved det? Nogle af disse familier har aldrig været i nærheden af kirken de sidste 30 år – og de har heller ikke noget ønske om at komme der."

Mine rådgivere begyndte at drøfte dette punkt med sekretæren. Jeg var tavs et øjeblik og mine tanker gik tilbage til det hjem jeg var vokset op i og min passive families vanskeligheder . . .

Fyldt med nysgerrighed sad jeg en dag som 10-årig i mine forældres soveværelse på gulvet og ransagde min fars nederste kommodeskuffe. Så stødte jeg på en gammel bog indbundet i sort og trykt næsten ligesom en Bibel med to kolonner på hver side. Men det var ingen Bibel. Jeg havde tit nok set Bibelen i skolen så det vidste jeg.

Jeg bladede nogle sider igennem. Adskillige af skriftstederne var understreget med rødt. Jeg læste nogle af de understregede steder. Der var især et der slog mig. Der stod:

„Thi lamaniterne havde hovedet raget, og de var nøgne med undtagelse af et skind, der var gjordet om lænderne på dem, og deres rustning, deres buer, deres pile, deres sten, deres slynger etc. var ligeledes gjordet omkring dem.

Og lamaniternes hud var mørk i overensstemmelse med det tegn der blev sat på deres fædre." (Alma 3:5-6).

Indianerne! Tænkte jeg. Det var jo indianerne! Det virkede som om skriftstedet fæstnede sig stærkt i mine tanker. Jeg læste det igen og spekulerede over det og så læste jeg et par skriftsteder mere i bogen. Et øjeblik efter hørte jeg min bror kalde, så jeg lagde forsigtigt bogen ned i skuffen igen – og glemte alt om den de næste 12 år.

Den anden verdenskrig var i gang. Disse barske mørke år hvor alt var lange køer og rationeringsmærker og mangel på brændsel og hvor kriminalitetens sæd blev sået fordi børn blev overladt til at klare sig selv medens deres forældre kæmpede i krigen. Det var i de år hvor man hentede de gamle pensionerede lærere tilbage for at kunne klare de overfyldte klasselokaler og hvor eleverne vendte hjem til tomme huse sent om eftermiddagen for at kæmpe med opvasken efter morgenmaden og for selv at lave sig noget at spise.

En dag sad jeg på gulvet og ransagde min fars nederste kommodeskuffe.

Det var ensomme år. Under krigens forvirring gik forældrene den ene vej mens børnene gik den anden vej. Og der var ikke megen kommunikation overhovedet.

Årene gik. Jeg kom på hospitalet hvor jeg lå i 14 måneder og var syg. Så kom jeg hjem igen. Jeg var 21 år gammel, forlovet, arbejdsløs, men med tillid til at der var en plads i verden til mig.

Til trods for denne tillid var verden på mange måder stadig mørk. Min mor var indlagt på sanatorium. Jeg havde værelse sammen med min bror ovenpå hvor han lå med en ondartet lungehindebetændelse. Min far var sjældent hjemme, han tilbragte sin fritid efter arbejdstiden sammen med min mor på sanatoriet. Jeg havde en lille søster der stadig gik i skole. Hun var bleg og stille og smilede sjældent. Jeg tilbragte mine dage med at læse og gå ture og med at skrive lange breve til forskellige venner på hospitalet. Men ud over det var mine dage tomme og min sjæl hungrede. En eftermiddag i april ringede det på døren og da jeg lukkede op stod to mænd udenfor i mørke frakker og sorte hatte.

„Hr. Dixon?" Spurgte de.

„Ja."

„Henry William Dixon?"

„Nej, det er min far. Han er på arbejde i øjeblikket. Er der noget jeg kan gøre for jer?"

„Jo – vi er ældster i din fars kirke. Da vi gennemgik optegnelserne så vi hans navn og eftersom ingen har set ham i adskillige år fik vi lyst til at komme og se hvordan han har det."

„Nå ja, han har det ikke for godt. Men nu har I gjort mig nysgerrig. Så vidt jeg ved har han ikke været i nogen kirke i de sidste 21 år. Hvad er det for en kirke?"

„Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Din far er diakon i denne kirke og selv om han ikke har været der i mange år er han stadig medlem. Har han aldrig nævnt kirken for dig?"

„Aldrig, hvad jeg ved af."

„Kunne du tænke dig at vide mere om din fars kirke?"

„Ja det tror jeg nok. Jeg er meget nysgerrig."

„Nu har vi en anden aftale i eftermiddag, men kunne vi ikke mødes i vores kirke kl 16 i morgen eftermiddag – kunne det passe?"

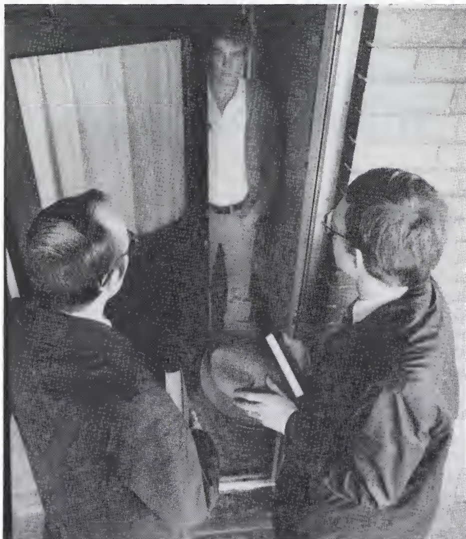
Jeg modtog min første spændende lektie om Jesu Kristi evangelium i et iskoldt køkken i den ramponerede rødstensbygning på Booth Street nr. 23 i Handsworth, Birmingham i England – emnet var guddommen. Da lektien var givet fik jeg en lille brochure – *Joseph Smiths historie*. Jeg tog brochuren med hjem og smed den på min brors seng. Han læste den ivrigt og lagde den til side for at læse den igen.

Ved det andet besøg i Booth Street lærte jeg at bede og jeg famlede mig stammende gennem min første samtale med vor himmelske Fader med svedige hænder og mit glødende ansigt. Jeg fik endnu en brochure med hjem og den forsvandt lige så hurtigt som den første.

Under mit tredie besøg i Booth Street blev jeg præsenteret for Mormons Bog. De missionærer der var til stede bar deres brændende vidnesbyrd om denne hellige bog. Og så fik jeg en Mormons Bog. Jeg stod med den et øjeblik og gav den så tilbage igen.

„Vil du ikke læse den?" spurgte han overrasket.
„Det vil jeg meget gerne, men jeg vil låne min fars."
„Har din far en?"
„Det er jeg næsten sikker på han har."
Under aftensmaden var der tavshed indtil jeg brød stilheden. „Far, tror du jeg kunne låne din Mormons Bog?"
Han løftede hovedet forbavset. „Jo – jo, jeg vil hente den til dig efter aftensmaden."
Det gjorde han. Han trak en kendt sort indbundet bog op af kommodeskuffen og lagde den i hånden på mig uden at sige et ord – men han så meget indgående på mig mens han gjorde det.
Jeg læste bogen på tre dage næsten uden at standse op for at spise eller sove. Hver eneste side var en åbenbaring. Det virkede som om at der var så meget lys i den at det forjagede alle de mørke skygger i mit sind. Jeg vidste at bogen var fra Gud. Mens jeg læste var

Udenfor stod to mænd i mørke frakker og sorte hatte.

jeg atter den dreng der sad på soveværelsesgulvet med den samme bog som jeg havde taget fra min fars kommodeskuffe og læste de vers der var understreget med rødt. Jeg følte det som en mand der vender hjem.

Da jeg var færdig med at læse bogen tog min bror fat på den og derefter min forlovede. Og kort tid efter var vi alle døbt. Som distriktsmissionærer har min bror og jeg derefter forkyndt evangeliet til vores søster og hver eneste gang vi bar vidnesbyrd for hende faldt hendes tårer ned på gulvtæppet som regndråber, så dybt bevæget blev hun af vore ord. Nu er vi alle aktive medlemmer af kirken – og vi er alle tre gift i templet.

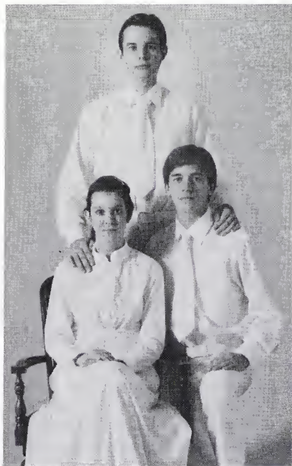
Han trak en kendt sort indbundet bog op ad kommodeskuffen og lagde den i hånden på mig.

Men vi manglede endnu at få løst et mysterium.

Nogle år efter min omvendelse besøgte jeg min far og spurgte ham: „Far, hvorfor nævnte du aldrig evangeliet for dine børn?"

Han trak vejret dybt, kiggede et øjeblik ud ad vinduet og sagde så: „Jeg har aldrig nævnt evangeliet eller kirken for nogen af jer fordi jeg ikke følte mig værdig til at gøre det. Men jeg har altid bedt om at alle I en dag ville høre

evangeliet forkyndt med en myndig stemme og blive omvendt. Jeg har længtes efter denne velsignelse til trods for mine synder.
Der var i virkeligheden en tid hvor min fars familie var meget stærke i kirken. Mine forældre blev omvendt først i dette århundrede og de opdrog os børn i henhold til evangeliet. Min mor var den lokale hjælpeforeningspræsidentinde. Men dengang de emigrerede til Californien i 1926 blev jeg tilbage for at gifte mig med jeres mor. Hendes forældre var meget imod kirken og under stresset og jaget i den tid, blev jeg hurtigt inaktiv og mistede kontakten med kirken. Men selv om jeg aldrig har tvivlet på kirken begyndte jeg at gøre ting der var fjernt fra dens lærdomme. Min samvittighed har hjemsøgt mig med hensyn til jer børn, men når først kommunikationen er brudt er det meget svært at etablere den igen. Jeg er taknemmelig fordi I børn har tilsluttet jer kirken. Jeg kan forestille mig at ældsterne var nok så overrasket. De kom for at se efter mig – et passivt medlem og fandt mine børn som var interesserede og ønskede at vide mere om evangeliet."

Da min henfalden til tidligere tider fik ende, rettede jeg igen min opmærksomhed mod det problem som var fremlagt ved grenspræsidentskabsmødet i kirken. Jeg vidste hvad vi skulle gøre.
„Brødre," sagde jeg „det skal indrømmes at vi har mange medlemmer som ser ud til at volde problemer i vore optegnelser, og der er ikke store udsigter til at de nogen sinde bliver aktive i kirken. Men når vi nu har dem har vi også noget vand som vore missionærer kan fiske i. Måske nogle af disse medlemmer er blevet passive, nogle er upåvirkede og nogle vil vende sig imod os – men løsningen ligger i at kaste garnet ud. Det sker tit at vi ikke fanger noget men så vil Herrens stemme hviske til os: 'Kast garnet ud på højre side' og når vi gør det kan vi 'ikke længere hale garnet ind, så mange fisk' vil der være. (Joh. 21:6). Er vi enige?"
Tre hænder blev løftet i højtidelig enighed og vi gik videre til næste punkt på dagsordenen. □

Nu er vi alle aktive medlemmer af kirken – og vi er alle tre gift i templet.

Spørgsmål og svar

Spørgsmål af almindelig interesse besvaret som vejledning, ikke som en officiel tilkendegivelse af kirkens politik.

Spørgsmål:
Mine kollegaer på arbejdet taler hele tiden respektløst om kvinder. Hvordan kan jeg som sidste dages hellig påvirke dem til at agte kvinden på rette vis?

Svar: Thomas P. Smith, biskop over Miami 2. ward Miami stav, Florida.

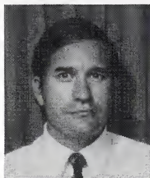
Spørgsmålet som her fremlægges rummer to begreber: For det første hvilken respekt mænd *skal* yde kvinden, og for det andet hvordan man kan påvirke andre så deres opførsel over for kvinder vil være korrekt og at de vil tale pænt om dem.

Det er med dette som med så meget andet, Herren har selv givet et eksempel i sit eget liv på hvordan vi bør betragte og behandle kvinder. I evangeliet ser vi at Herren for sin del ikke tøver med at behandle kvinder rimeligt og retfærdigt – han helbredte dem medfølende, underviste dem upartisk og talte frit med dem. Han var åben, retfærdig og betænksom med hensyn til deres stilling som børn af guddommelige forældre. Herren er et fortrinligt eksempel på en som behandlede kvinder med respekt ikke bare som „mandens legetøj eller slave". Hans begreb om kvinden var grundet på „sandheden, retfærdigheden, ærværdigheden og kærlighedens evige fundament". (Se James E. Talmage: Jesus Kristus s. 507).

Dette er i virkeligheden kirkens lære – at kvinden ikke kun er tænkt som mandens tjener men som hans kompagnon og partner i den evige familieenhed. Manden er ikke fuldkommen uden kvinden og kvinden er ikke fuldkommen uden manden og alene vil de ikke kunne modtage den fulde ophøjelse. Set fra dette synspunkt er det ufatteligt at nogen mand vil vurdere kvinden til noget mindre end det hun er – et Guds barn og mandens partner i al evighed. Og det skulle ikke være nødvendigt at sige at Herren ikke vil godkende nogen form for upassende omtale af kvinder.

Med hensyn til det andet tror jeg der er mange metoder som *kunne* anvendes til at forhindre kollegaer i at komme med unfair, uvenlige og

uanstændige bemærkninger om kvinder – eller tale et ubehageligt sprog overhovedet. Vi kunne afskrække dem. Hvis vi var chefen kunne vi true med at fyre dem eller give dem mindre ønskværdigt arbejde. Vi kunne også indtage et selvretfærdigt standpunkt og nedværdige synderne og skamme dem ud. Men jeg er sikker på vi forstår, at ingen af disse metoder er i overensstemmelse med evangeliet. Den mest effektive måde hvorpå man kan øve en god indflydelse på andre er gennem eksempel og venlig overtalelse.
Jeg har selv haft en god oplevelse i mit liv som illustrerer eksemplets magt:
For nogle år siden var jeg som politiofficer knyttet til et ghettoområde. Jeg oplevede selv problemet med at mine officerskollegaer og mange af borgerne i området talte et urent sprog. Jeg gjorde simpelthen det bedste jeg kunne for at bevare de standarder vi har lært ved (1) at lade være selv at tale et urent sprog (2) modvirke det dårlige sprog når som helst jeg kunne uden at fornærme andre ved det. Jeg bemærkede snart at der ikke blev sagt mange urene ord når jeg var til stede. Jeg følte at de andre mænd respekterede og agtede mit eksempel selv om de ikke selv påtog sig mine standarder når jeg ikke var til stede. Jeg har aldrig bedt dem tage dette hensyn til mig, det gjorde de nærmest ubevidst.
Jeg tror jeg satte allermest pris på

Thomas P. Smith

dette hensyn den aften en af egnens prominente borgere i vrede klagede over mig for at have misbrugt min magt da jeg noterede ham for en trafikforseelse. For at berolige denne prominente borger ville jeg sandsynligvis få en reprimande. Men denne borger havde i sin klage svoret at jeg havde talt et urent sprog og forbandet ham. Mine officerskollegaer og mine overordnede vidste at jeg ikke ville gøre den slags, hvorfor de på dette grundlag omgående afviste klagen.
Jeg tror at når vi først har besluttet os til hvordan *vi* vil reagere og derpå følger den kurs der er valgt uden at afvige den vil vore omgangsfæller blive opmuntret til at følge vort eksempel. Mange mennesker vil lægge mærke til fordelene ved en ordentlig opførsel og nogle vil med tiden selv begynde at opføre sig ordentligt. De vil i det mindste begynde at forstå det og selv om de måske ikke selv påtager sig en sådan opførsel vil de respektere vores og oven i købet insistere på at andre også respekterer vores opførsel.

Hvis de *virkelig* påtager sig vort eksempel vil de fortsætte med det længe efter vi er gået og de vil lige så vel komme til at påvirke andre. Der er selvfølgelig tidspunkter hvor fasthed mildnet af kærlighed, vil være påkrævet. Jeg kan godt lide eksemplet om den berømte foredragsholder som efter en tale til en gruppe studenter besvarede spørgsmål fra tilhørerne. En ung mand efterkom opfordringen ved at give nogle kommentarer om de negative virkninger TV kan have i vort samfund. Han nævnte især „kvinder og deres elendige sød-supperomantik".

Taleren sad ikke denne bemærkning overhørig. „Før jeg søger at besvare dit spørgsmål," sagde han venligt „lad mig så sige at jeg finder det ubehageligt at høre dig give udtryk for disse følelser om kvinder og sødsupperomantik. Jeg tror det er en uretfærdig og unøjagtig kliché. Og selv om det skulle være sandt, så har vi mænd tilstrækkeligt med dårlige vaner selv til at vi bør passe meget på med nogen form for kritik . . ." og så fortsatte han venligt.

Ingen af tilhørerne følte sig stødte over det. Der gik i virkeligheden en usynlig bølge af anerkendelse gennem tilhørerskaren og den unge mand tog udtalelsen til indtægt ved at nikke hvilket viste at han følte sig revset men ikke stødt. Resten af diskussionen foregik afslappet og åbent.

Jeg synes ikke man behøver være bange for at støtte Herrens eksempel når man kan gøre det på denne måde. Min erfaring er at når man gør det på denne måde vil man ikke alene *undgå* at støde sine kollegaer og venner ved at komme med klager og opbragte forelæsninger men vi vil i virkeligheden gøre det behageligt for dem at respektere vore følelser, og vore handlinger vil opmuntre dem til at ændre deres egen indstilling. Skal man øve en retfærdig indflydelse gennem sit eksempel kræver det tålmodighed, tolerance og langmodighed men det vil kunne medføre ændringer. □

Spørgsmål: Hvordan kan en far for alvor sætte sin familie i første række og stadig ære sine kaldelser i kirken?

Svar: George D. Durrant, regionalrepræsentant, leder af kirkens genealogiske præstedømmeafdeling og far til 8 børn.

Engang da jeg virkede som missionspræsident i Kentucky stod jeg overfor en direkte konflikt mellem en opgave i familien og i kirken. Der skulle snart afholdes

derby i Kentucky – årets store løb – og vores familie havde glædet sig til det i ugevis. Tre dage før den store begivenhed blev Lexington stavskonference rykket en uge frem og lørdagens lederskabsmøde blev berammet til dagen hvor derbyet skulle finde sted. Jeg blev som missionspræsident inviteret midt på ugen idet jeg blev ringet op af den besøgende generalautoritet og som bad mig være til disse møder.
Under samtalen fortalte jeg lederen om min tidligere plan og bad om hans mening. Han svarede: „Somme tider er vi bare nødt til at vælge." Og det var alt hvad han sagde.
Hvad skulle jeg gøre?
Kirkens arbejde kræver ofte at fædre er væk fra hjemmet. Når man prioriterer rigtigt, tilrettelægger og uddelegerer, vil en far kunne organisere sig så han effektivt udfører sine pligter i kirken og så han kan være hjemme oftere end han måske tror.
Nogle fædre som tilbringer urimelig megen tid med at udføre kaldelser i kirken er stolte af den megen tid de bruger borte fra hjemmet, og betragter det som et tegn på deres indvielse til sagen. Ofte *er* det hengivenhed, men i visse tilfælde er det blot et middel til at komme hjemmefra. Nogle fædre synes at de er dygtigere til at udføre aktiviteter borte fra hjemmet end sammen med deres familie. Vi bør ransage os selv for at se om vi under påskud af såkaldt „indvielse"overlader vor hustru den

George D. Durrant

vigtigste af alle de opgaver vi bør vie os til, nemlig vores familie.
Nogle mener at hvis de tilbringer mange timer i hengivent arbejde for kirken og borte fra familien, så vil Herren dispensére ved at sørge for at alt er i orden derhjemme.
Men fædre som er trofaste i kirken kan have og har somme tider alvorlige problemer hjemme, og en af grundene kan være at familierne mangler en far.
På den anden siden vil en far som mærker succesen i hjemmet kunne gå hjemmefra fyldt med kærlighedens ånd. Hans hjerte er varmet ved hans egen families hjemlige arne og han vil derfor være i stand til at varme sine søskendes hjerter og sjæle. En mand som helliger tilstrækkelig tid og energi til familieaktiviteter og som på samme måde har indviet sig til Herren i opbygningen af hans kirke vil modtage Herrens ånd. Det er ånden og ikke de endeløse timer med kirkeaktiviteter borte fra hjemmet der bringer succes i kirkens arbejde.
Efter min mening er nogle af kirkens planlægnings– og leder-

skabsmøder alt for lange. En kirkeleder spurgte mig engang: „Er du som leder præcis under afholdelsen af møder?"
Jeg svarede: „Ja, vi begynder altid til tiden."
Han spurgte: „Men er du præcis?"
Jeg svarede igen på samme måde: „Vi begynder til tiden."
Han stillede mig igen det samme spørgsmål og da jeg så underlig ud sagde han: „Jeg er godt klar over at du begynder mødet til tiden, men slutter du også til tiden?" Han tilføjede: „Sørg for at slutte mødet til det aftalte tidspunkt og lad folk gå hjem til deres familier. De som ser bort fra tidspunktet hvor man skal slutte er lige så forkert på den som dem der ser bort fra begyndelsestidspunktet."
Somme tider vil en far undskylde at han ikke er så meget hjemme ved at sige: „Det er ikke *kvantitetet,* men det er *kvaliteten* af den tid man tilbringer hjemme der tæller." Der er en vis sandhed i denne udtalelse for nogle mennesker, men vi må ikke bruge det til at dulme en samvittighed der fortæller os at vi er alt for meget borte fra vores familie.
Da jeg blev kaldet til at være missionspræsident var jeg nervøs for at det var på det mest kritiske tidspunkt i mine 8 børns liv, at jeg måske ikke havde tilstrækkelig tid til at være en god far. Jeg afgjorde med mig selv at det var et lige så vigtigt kald fra Herren at være en god far som at være missionspræsident. Det betød at selv om jeg helligede mig missionen måtte jeg fordoble min hengivenhed som far. Med dette i tankerne blev min første vigtige opgave at binde et mægtigt reb til en høj træstamme på det kæmpestore asketræ der voksede i vores have, og lave en gynge. Sammen med gyngen indfandt sig øjeblikkelig vore børns legekammerater fra nabolaget. Et par måneder efter vor ankomst var vi til et seminar for missionspræsidenter. Hver missionspræsident blev spurgt hvilken idé af dem han indtil nu havde indført i sin mission der var den bedste. Da turen kom til mig sagde jeg: „Det bedste jeg har gjort indtil nu er at sætte en gynge op." Alle lo. Jeg beskrev gyngen og forklarede at mit hovedformål med det var at være en god far og at gyngen var mit symbol på denne prioritet. Lederen støttede min handling.
Jeg har fundet ud af at jeg helliger mere tid til min familie hvis jeg minder mig selv om at når jeg leger med mine børn udfører jeg kirkearbejde. Da jeg var missionspræsident gik jeg ofte ud i en smuk forlystelsespark sammen med min familie. Jeg gik bare rundt i parken og smilede medens jeg holdt mine børn i hånden og spiste slik.
En gang imellem fik jeg den tanke: „Du er missionspræsident, du må hellere gå tilbage til kontoret."
Men så smilede jeg igen og sagde til mig selv: „Nå ja, jeg udfører Herrens arbejde her. Jeg er sammen med mine børn og min hustru. Vi har det morsomt sammen

GLAD FOR AT VÆRE ANDERLEDES

Sandra Skouson

Erik var anderledes end de andre børn og han vidste det. Men han vidste ikke helt om han kunne lide at være anderledes. Han tænkte ofte på det når han vågnede op tidligt om morgenen og måtte blive liggende i sin seng helt stille så han ikke vækkede sine brødre. Somme tider tændte han lampen så han kunne læse. Andre gange lå han bare i mørket og lyttede til bilerne og lastbilerne der drønede af sted ude på hovedvejen eller til hanerne der galede. Så tænkte han på hvor langt borte bilerne og hanen var og hvorfor han kunne høre dem så tydeligt om morgenen når han ellers aldrig lagde mærke til dem om dagen når han legede.

Somme tider tænkte Erik på sit krøllede hår og på hvordan de andre børn råbte: „Røde, røde du har ild i håret," og hvordan han måtte dele værelse med sine tre brødre i stedet for at have sit eget værelse ligesom hans ven

Anders. Det var på disse tidspunkter han ikke kunne lide at være anderledes.

Det var ikke kun på grund af sit røde hår og fordi han vågnede så tidligt om morgenen at Erik var anderledes. Og det var heller ikke kun fordi han havde syv søskende mens hans venner kun havde en eller to.

Erik var den eneste i sin klasse som gik til primary og den eneste i hele nabolaget som ikke kunne spille fodbold om søndagen.

For det meste var det ikke særlig sjovt at være anderledes blev Erik enig med sig selv om, men i den sidste tid var han begyndt at tænke på noget andet.

Om to uger havde han fødselsdag og så blev han 8 år. Somme tider når han vågnede om morgenen tænkte han på hvordan det ville være at blive døbt. Han prøvede at forestille sig hvordan det ville være når han tog det hvide tøj på og gik ned ad trapperne i vandet. Han kunne se for sig hvordan hans far stod nede i vandet og ventede på ham og rakte hånden ud efter Eriks hånd. Erik følte sig godt tilpas ved tanken.

En dag på vejen hjem fra skole talte Erik med Anders om at blive døbt. „Skal du døbes når du er 8?" spurgte han sin ven.

„Det tror jeg ikke," svarede Anders. „Jeg ved ikke ret meget om sådan noget."

„Av," tænkte Erik, *„nu er jeg anderledes igen!"*

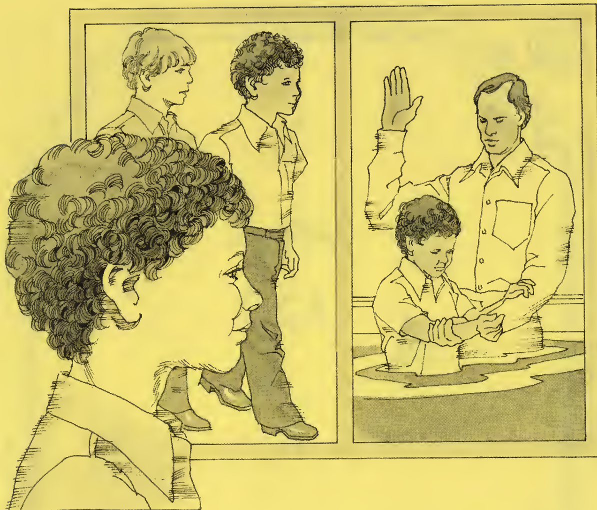
Så spurgte Anders: „Skal du døbes når du er 8?"

Erik kiggede et øjeblik på Anders og tænkte: *Anders vil ikke drille mig selv om jeg fortæller ham om det for han er min gode ven.* „Ja, det skal jeg," svarede Erik, „om to uger er jeg 8 år, og så er jeg gammel nok til at blive døbt. Jeg kan næsten ikke vente."

Så fik Erik en spændende idé. „Anders," spurgte han, „kunne du tænke dig at komme med til min dåb?" Min far skal døbe mig. Jeg skal have hvidt tøj på og sidde oppe forreste række sammen med min far. Du kan komme og tage din far med hvis du vil."

Da Eriks dåbsdag endelig kom fulgtes han med hele sin familie. Anders og Anders' far var der også.

Før dåben var der en kort gudstjeneste som alle deltog i. Først blev der sunget en sang og derpå blev der holdt en tale om Jesus der blev døbt og om hvor vigtigt det er at følge ham.

Jesus var også anderledes, blev Erik klar over. Det var en stor trøst.

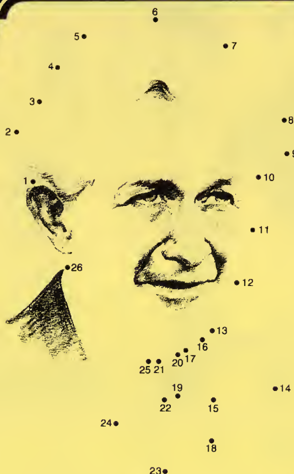
Da tidspunktet kom hvor Erik skulle døbes skete det hele nøjagtigt som han havde forstillet sig. Nu kunne han for alvor føle sin fars stærke hånd række ud efter sig. Han kunne føle hvordan det kolde vand blødt skyllede mod hans mave. Et øjeblik tænkte Erik ikke på andet end lyden af fars stemme og hvor varm hans far hånd var og hvor koldt vandet var omkring ham.

Da dåben var forbi og Erik og hans far havde skiftet tøj kom alle og tog Erik i hånden og hans mor gav ham et mægtigt knus. Så gik Erik og hans far tilbage i lokalet for at hilse på Anders og hans far som begge så meget glade ud. Far sagde goddag til Anders' far og tilføjede: „Tak fordi du kom, Frank."

Det varede et øjeblik før Anders' far svarede. „Det var mig en glæde," sagde han. „Det var helt anderledes end jeg havde troet. Jeg er glad fordi jeg måtte komme med og se det."

Så vendte han sig om og tog Erik i hånden. Og Erik vidste at der var sket noget vigtigt ikke kun for ham, men også for Anders og hans far. Og så vidste Erik at på nogle måder er det godt at være anderledes. ☐

Howard Boughner

DAVID O. McKAY
1873-1970

,,Lige siden barndommen har det været meget nemt for mig at tro på virkeligheden af profeten Joseph Smiths åbenbaringer," sagde præsident David O. McKay til forsamlingen i Tabernaklet et halvt år efter han var blevet kirkens præsident i 1951. Derpå fortsatte han med at berette om en barndomsoplevelse på familiens farm i Huntsville i Utah:

,,Da jeg var barn og boede i mit barndomshjem blev jeg bange (en) nat . . . min far var ikke

hjemme. Han var ude for at se til hjorden eller ved at udføre noget arbejde for kirken (og) jeg kunne ikke sove . . . jeg hørte i fantasien lyde rundt omkring i huset. Min mor befandt sig i et andet værelse. Thomas E. (hans yngre bror) ved siden af mig sov trygt . . . jeg blev forfærdelig bange og jeg besluttede mig til at gøre som mine forældre havde lært mig – jeg ville bede. Jeg syntes ikke jeg kunne bede uden at stå ud af min seng og knæle ned og det var en forfærdelig prøvelse.

Men til sidst kom jeg da ud af sengen og knælede i bøn for at bede Gud beskytte min mor og familien. Så hørte jeg en stemme lige så tydeligt som jeg taler til jer sige: ‚Vær ikke bange. Der vil ikke ske jer noget.' Men hvor den kom fra og hvad det var det kan jeg ikke sige. Det må I bedømme. For mig var det et direkte svar og jeg fik sikkerhed for at jeg aldrig behøvede at være bange for at der skulle ske mig noget i sengen om natten."

David O. der altid var en dygtig elev blev skolebestyrer ved Huntsville skole da han kun var 20 år. Han var høj, stærk, hurtig og senere spillede han fodbold ved University of Utah og han tog eksamen i 1897. Han var lærer gennem hele sit liv og udfyldte mange forskellige lærerstillinger i privatlivet og i kirken både som administrator og som lærer. Han elskede og forstod skrifterne og læste god litteratur specielt Shakespeares værker og digterværker af Robert Burns (1759-1796), der var skotsk og fra samme land som præsident McKays forfædre.

På sin agtværdige og hellige vis indgød præsident McKay tillid og påskønnelse for livet hos alle dem, der blev bevæget af hans store åndelige lederskab i de 64 år han virkede som generalautoritet i kirken. Han rejste over 1,5 mill. km. mens han præsiderede og det var på et tidspunkt hvor kirken oplevede en vækst uden lige over hele verden. „Hold jer travlt beskæftiget med at hjælpe andre," var hans opskrift på fortsat lykke.

David O. McKay der er husket på grund af sit varme hjerte og sin mildhed var især glad for børn. Og de elskede ham og nød at være sammen med ham. Han var altid en gentleman i sit forhold til andre og var et fint eksempel på høflighed og ømhed i sin opmærksomhed overfor sin hustru som han var gift med i 69 år.

Da præsident McKay var et godt stykke oppe i 90'erne vendte han, når tiden tillod det, tilbage til sit barndomshjem i Huntsville for at ride over de kendte marker på sin yndlingsridehest Sonny Boy. □

TÆL DINE VELSIGNELSER

Pat Graham

Overflødighedshornet er symbol på en stor mængde eller overflod. Det er som regel fyldt til overflod med frugt, blomster og korn.

Klip overflødighedshornet ud og lim det på et stykke karton eller kraftigt papir. Lav frugter af tyndere papir eller karton og klip dem ud. Skriv dine velsignelser eller lav tegninger af dem på frugterne. Idet du lægger hver frugt eller velsignelse i eller ved siden af overflødighedshornet siger du noget lignende dette: „Jeg er taknemmelig for ______ så jeg kan ______." Tænk på de mange grunde du har til at være taknemmelig for hver velsignelse.

Når du er færdig med billedet kan du lege legen sammen med din familie. Få alle til at lukke øjnene mens du fjerner et af billederne. Lad din familie gætte hvad det er for en velsignelse der mangler. Tal om hvordan det vil være uden denne velsignelse. Bliv ved med legen indtil alle billederne er væk.

Tanke-udvekslingsideer

Lav et stort overflødighedshorn af karton og dæk det om muligt med klar plastik så frugterne kan sættes på med tape og fjernes uden at noget går i stykker.

Få børnene til at tegne og farve billeder af deres velsignelser. Klip dem derpå ud og sæt dem på kulørte stykker papir der er klippet ud i former som frugter.

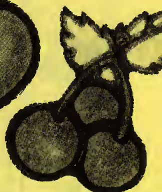

Læg frugterne i en æske og vælg hver uge nogle stykker til at komme i overflødighedshornet. Lad hvert barn fortælle om sin velsignelse.

Ven til ven

Ældste James A. Paramore

Joleen Meredith

„Min mor er et enestående menneske" begyndte ældste Paramore i en hyldest til sin mor. „Hun har fuldstændig blind tro på vor himmelske Fader. Gennem sine bønner og sin usvigelige tro er det lykkedes hende at gennemføre mange ting i sit liv. Hun bad om at min far ville blive aktiv i kirken og det skete; han blev en meget stærk, trofast og dygtig leder. Hun bad om hun måtte få flere børn en ting som var særlig vanskeligt for hende. Og alligevel lykkedes det hende at få seks børn som betyder så meget for hende. Hun har vist os allesammen et godt eksempel til efterfølgelse.

„Min far er også noget ganske særligt. I min barndom oplærte han mig til tandtekniker. Vi sad ofte side om side mens jeg arbejdede under hans vejledning indtil jeg blev helt dygtig. Min far viste mig tingene og fortalte mig

om dem og sådan fortsatte de i ca 5 år. Da jeg kom ind i hæren lærte de mine færdigheder. Jeg var kun 18 år gammel da de udtog mig af den grundlæggende træning og satte mig som leder af et tandlægelaboratorium hvor der var mange arbejdende. Og det skete alt sammen på grund af det min far havde oplært mig til.

I min familie var vi mange store forfædre i Paramore slægten „fortsatte ældste Paramore." Min bedstemor forlod Danmark helt alene i en alder af 8 år. Hendes mor satte hende om bord på båden med et skilt om halsen hvorpå der stod en addresse på et sted i Utah. Da hun ankom til New York blev hun modtaget af nogle mormonmissionærer som havde lovet at hjælpe hende på et tog der kunne bringe hende til Ephraim i Utah. Det var sandelig en oplevelse for et 8 års barn! Jeg kan græde ved tanken. Jeg er sikker på at hendes mor mente det ville være en vidunderlig chance for datteren at være der hvor kirken var stærk."

Med hensyn til emnet om 8-årige børn tilføjede ældste Paramore: „Jeg har tidligere været biskop og har sikkert interviewet mindst 80 børn og været med til deres dåb. Under alle disse interview mindes jeg ikke en eneste gang hvor jeg har følt at barnet ikke var parat til at blive døbt. I 8-års alderen er børn ansvarsbevidste og de kender *virkelig* forskel på hvad der er rigtigt og forkert i den alder. De kender naturligvis ikke alle lærdommene men de ved hvordan man bedømmer rigtigt. De ved instinktivt på grund af Kristi lys hvad der er rigtigt. Om de så gør det rette er et spørgsmål om udøvelsen af deres handlefrihed men for mig er der ingen tvivl om en 8-årigs evne til at vælge det rette. Det har jeg fået vidnesbyrd om mange, mange gange.

Jeg ønsker at verdens børn skal vide at vor himmelske Faders største budskab til dem er at de skal have tillid til ham og elske deres medmennesker. Bevar den kærlige ånd I har i denne alder i jeres liv. På dette tidspunkt er I ydmyge og lærevillige. I har en forunderlig evne – og det må I aldrig glemme – I har nemlig ingen uvilje og i kan skubbe problemerne ud af jeres tanker og fortsætte med at elske en eller anden som måske har såret jer. Lad være med at bygge mure eller barrikader men bevar et kærligt hjerte. Der findes ingen erstatning for kærlighed. Kærlighed betyder interesse og omsorg. Det betyder at man gør noget for andre. Er der en kærlig ånd mellem to mennesker opmuntrer det til tillid, fortrolighed og selvagtelse. I kan fortælle et hvilket som helst problem til hinanden og løse det i fællesskab. Kærlighed nedbryder barrikader. Præsident Kimballs kærlighed er uforbeholden.

Hvis I skulle huskes for en eneste ting hvad bliver det så. Ville I ønske at blive husket fordi I var standhaftige i Herrens sager? Fordi I var ærlige? Fordi I var troværdige? Det er alt sammen dyder og egenskaber man værner om men ville det ikke være vidunderligt hvis man frem for alt huskede jer fordi I elskede jeres medmennesker?

Jeg bærer min vidnesbyrd om sandheden i at Frelserens budskab går ud på at vi skal elske Herren og vore medmennesker og at vi er nødt til at finde og gengælde en sådan kærlighed hvis vi skal opnå evigt liv." □

OGSÅ LIDT TIL HONNING-FUGLEN

Kay L. Harvey

„Se! Der er en honningfugl. Hvis vi følger efter den vil den hjælpe os til at finde honning," råbte Kirmani til hans lillebror Suku.

De to afrikanske drenge havde khakishorts på og de legede løvejagt i udkanten af deres landsby. „*Tye* (skynd dig) *Tye!*" skyndede Suku.

De smed deres *assegais* (spyd) og løb ind til deres mor efter græskar til at samle honning i. Den ene af drengene tændte en fakkel ved køkkenbålet så de kunne ryge bierne ud.

„Sørg for at gemme lidt honning til fuglen," råbte moderen idet drengene løb efter honningfuglen.

„*Nidyo* (ja)," svarede Suku mens Kirmani lo.

„Du skal ikke fortælle mig at du virkelig tror på den gamle skrøne om at man skal gemme lidt honning til fuglen for ikke at den skal bringe os i fare," svarede Kirmani foragteligt.

„Men hvad med Abus far som tog al honningen fra en bikube. De siger at han blev ledt af fuglen og han endte i en leopards mave," vedblev Suku.

Kirmani holdt op med at argumentere. Han samlede sit *assegais* (spyd) op.

Suku bar græskaret og Kirmani holdt den ulmende fakkel der var lavet af mos vædet i fedt og bundet til en lang kæp.

Drengene travede tværs over *veldt*-en (græsgangen) med de spredte tornebuske alt imens en lille grå fugl fløj frem og tilbage som om den ville være sikker på at de fulgte den. Da fuglen havde ført dem ind i skoven forsvandt den i den tætte løvskov. Kirmani løb i forvejen mens Suku tænkte. *Skulle jeg ikke efterlade lidt honning til fuglen selv om Kirmani ikke vil?*

„Se nu der! der er fuglen. Den følger det gamle dyrespor," råbte Kirmani ivrigt.

Da Suku nåede hen til Kirmani havde fuglen sat sig på en gren i et mosgroet træ. Bierne væltede ind og ud af et lille hul i træstammen. „Fuglen har ført os ud til honningen," råbte Suku og klappede i hænderne. Kirmani stødte til hullet med sit *assegais* (spyd). Noget råddent træ faldt til jorden og tilbage var et stort hul han stak faklen ind i for at ryge de vrede bier ud.

Suku stod på Kirmanis skuldre for at nå en gren i nærheden af hullet. Han trak sig op på grenen og kiggede ind. „Der er masser af honning," råbte han glædestrålende.

Kirmani klatrede op i træet og drengene skrabede honningen ned i deres græskar. Fuglen svævede ovenover dem og pippede vemodigt.

Da Suku havde taget al den honning han kunne nå gled han ned ad træet. Kirmani skrabede det sidste ud, slikkede pinden og hoppede ned på jorden.

„Så er der intet til den dumme fugl," sagde han kækt.
Fuglen satte sig på træet men fløj snart efter pippende afsted.
„Den prøver at lokke os," sagde Kirmani. „Den vil nok føre os hen til en anden bikube. Suku er da ikke bange for at fuglen vil lede os i fare, er du?" Han løb i forvejen. „Tør du ikke en gang følge efter den."
Suku tøvede. *Vi kommer dybere og dybere ind i junglen* tænkte han uroligt. *Vi skulle have gemt lidt honning til fuglen*. Men han var nødt til at vise at han turde. Modstræbende begyndte han at gå efter.
Pludselig hørte Suku et brag, et smask og et rædselsskrig fra Kirmani. Han skyndte sig at løbe og fandt sin bror liggende med sit ben fastklemt under en tung gren fra et træ. Han forsøgte at løfte grenen væk fra Kirmanis ben med sit *assigais* (spyd) men skaftet knækkede.
„Av! av! jeg tror jeg dør," klynkede Kirmani. „Det gamle sagn er sandt. Fuglen søgte hævn."
„Jeg vil skynde mig hen og fortælle det til far," sagde Suku og stak et spyd i hånden på Kirmani inden han løb efter hjælp.
Kirmani stønnede af smerter. Han kunne næsten ikke bevæge sig men lå helt alene ude i junglen omgivet af farer. *Måske vil honningfuglen få fat i en leopard som kan dræbe mig* tænkte han fortvivlet. Han kiggede sig nervøst omkring. Men til hans overraskelse havde fuglen sat sig på en gren over hans hoved.
„Så er den ikke fløjet bort for at finde en leopard," mumlede han halvhøjt. „Den sidder bare og kigger på mit honninggræskar." Noget af hans frygt forsvandt.
Kirmanis græskar stod på jorden i nærheden. Med sit *assegais* (spyd) skubbede han til det og spildte noget honning. Så lå han igen stille. Øjeblikkelig fløj fuglen ned og begyndte at spise af den gule honning.
Mens Kirmani lå og kiggede på fuglen kom han i tanker om hvad hans lærer br. Andrew havde sagt om at honningfuglen ikke ønskede at søge hævn. Ved tanken om dette følte han sig bedre tilpas.
Det varede ikke længe før Suku kom tilbage med deres far og et redningshold. De løftede den tunge gren af Kirmanis ben, lavede en båre og bar ham hjem. Mens br. Andrew forbandt Kirmanis sår fortalte han hele historien. „Nu må du have lært at fuglen førte jer hen til et andet træ fordi den var sulten" forklarede br. Andrew. „Den kan ikke selv få fat i noget honning og I levnede ikke noget til den. Synes I ikke at den der førte jer til honningen fortjente sin del?"
Kirmani skammede sig. „Suku ville have levnet noget til honningfuglen men jeg forstod det ikke. Fra nu af vil jeg ikke være så grådig når den lille fugl fører mig til noget honning. Jeg vil altid lade den få sin del." ☐

i dag og i aften vil jeg skrive i min dagbog at jeg har udført seks timers herligt kirkearbejde i dag."

Så spiste jeg en lille smule mere slik og lod børnene bestemme hvor vi skulle gå hen.

Kirkearbejde sammen med familien betyder ikke at I lader alt andet kirkearbejde ugjort. Det betyder bare at I gør begge dele – og at I kan gøre begge dele. Nogle dage kan I tilbringe en hel dag sammen med børnene. Til andre tider vil der kun være ti minutter til en „slåskamp" eller til at lave en papirflyver efter aftensmaden.

For nogle år siden var jeg biskop og samtidig arbejdede jeg på en doktorafhandling ved et universitet medens jeg havde fuldtidsarbejde. Jeg levede under et vist pres og var bange for at jeg i ønsket om at opnå succes på så mange områder for alvor slog fejl som far.

En søndag aften blev jeg sent i kirken for at udføre noget arbejde. Da jeg gik ind i kirkesalen for at slukke lyset før jeg gik hjem følte jeg mig pludselig så ensom. Jeg følte at min ryg ikke kunne bære endnu en dag med de tunge byrder jeg havde at bære.

Jeg faldt på knæ i nærheden af talerstolen og anråbte Herren. Jeg udøste min sjæls følelser for ham og beskrev i enhver detalje mine tilsyneladende uoverkommelige opgaver. Da jeg var færdig blev jeg på mine knæ. Og så hørte jeg ånden tale til mit hjerte. Det svar jeg fik var alt hvad jeg behøvede. Det indeholdt kun tre ting: *„Bliv ved. Gør dit bedste. Elsk din familie."*

Da jeg rejste mig var jeg et nyt menneske.

Lige siden har jeg når som helst der er opstået særlige konflikter mellem min familie og arbejdet i kirken husket de ord og fulgt det råd jeg fik for så mange år siden i Kentucky af en stor kirkeleder – „Somme tider er man bare nødt til at vælge."

Måske den eneste fejltagelse vi virkelig gør, er når vi hver gang vælger den samme ting frem for den anden. □

UDVEKSLING AF TANKER

Det første vidnesbyrd *Candy B. Stewart-Magee*

Jeg var nyomvendt og deltog i mit første hjælpeforeningsmøde. Vi havde fået lektien om åndelig livsførelse og jeg kendte ikke nogen som helst. Da læreren havde sluttet lektien bekendtgjorde hun at resten af tiden ville blive brugt til vidnesbyrd. Jeg var parat til at løbe. Jeg havde været til et faste- og vidnesbyrdmøde og jeg havde følt mig højst utilpas ved det.

En søster rejste sig og bar sit vidnesbyrd men jeg hørte næsten ikke hvad hun sagde for den voldsomme summen der lød i mine ører, og fordi mit hjerte bankede så højlydt at jeg var sikker på at det kunne høres i hele lokalet. Pludselig havde jeg rejst mig op og en stemme der lignede min begyndte at tale. Det var enkle ord, jeg havde været medlem et par uger og kunne næsten ikke tro at det var mig der stod og bar mit vidnesbyrd, mens jeg følte en så overvældende kærlighed til dem alle at jeg ikke rigtigt kunne forstå det. Min stemme rystede voldsomt og jeg græd ubehersket – men min summen for ørerne var blevet til en ro som jeg aldrig før havde oplevet.

Da jeg var færdig rejste en søster sig og med en følelsesbetonet rystende stemme sagde hun, at hun sikkert var det ældste medlem der var til stede og at hun var på besøg. Hun havde ikke båret sit vidnesbyrd i lang tid men ved at høre et så nyt medlem bære sit vidnesbyrd blev hun bevæget til også at gøre det. Og sådan blev det ved. Ånden lå som et sky der omgav os alle. Enhver søster bar sit vidnesbyrd den dag.

Jeg kunne ikke have forlangt en oplevelse der mere meningsfyldt kunne have lært mig vigtigheden af at bære sit vidnesbyrd. Det har været en støtte for mig gennem årene. □

Jeg lærte de enkle sandheder *Patty Jean Angus*

Da jeg blev kaldet til at være primarylærer blev jeg meget ulykkelig og fik en stor klump i min hals. Jeg var omvendt for et par måneder siden og havde glædet mig til at få en stilling i kirken. Men undervise i primary! Der var utallige andre stillinger i kirken der var meget mere tiltrækkende for en førsteårsstuderende. Hvad kunne have inspireret til denne kaldelse? Jeg accepterede med forstilt begejstring.

Mens jeg ventede på at det var min tur til at blive indsat bad jeg i stilhed min Fader i Himlen på en eller anden måde hjælpe mig til at forstå. I velsignelsen fik jeg svaret – ånden bar vidnesbyrd om den: ,,Du er kaldet til at undervise i primary så du kan lære de enkle og ligefremme sandheder som du ikke kunne lære som barn, fordi du ikke var medlem af Herrens kirke . . ."

Efterhånden som stoltheden og tvivlen i mit hjerte opløstes blev jeg omgivet af en kærlig følelse til min himmelske Fader og til de børn han havde betroet i min varetægt. Jeg ville aldrig mere betvivle hans uendelige visdom og kærlighed til mig. □

Seks tallerkener *Louanne Brown, Barrett*

Der skal kun seks tallerkener på middagsbordet i aften og det skal der kun hver eneste aften i næsten to år og så skal der kun fem tallerkener på bordet når hans bror tog afsted. Der vil således gå tre og et halvt år før vi igen skal sætte syv tallerkener på familiens middagsbord.

De fleste unge mænd forlader hjemmet i hans alder og denne mission var absolut hans bedste grund til at forlade hjemmet. Jeg er virkelig stolt af at han er værdig og ønsker at virke som missionær, men på en eller anden måde ser middagsbordet så tomt ud.

Havde vore himmelske forældre den samme følelse da vi forlod dem, selv om også det skridt vi tog ind i jordelivet var fremgang? Vor jordiske fødsel betød oven i købet også afslutningen på vort minde om dem og der er mange af os som aldrig nogen sinde tænker på dem – eller kommunikerer med dem så ofte som vi kunne. Selv jeg som endda ved bedre. Hvor er jeg dog taknemmelig for profeterne og missionærerne som bragte evangeliets budskab og overdrog mig retten til at have Helligåndens gave. Jeg er tilstrækkelig taknemmelig til at være glad for kun at sætte seks tallerkener på mit bord så der kan blive flere oppe omkring vor himmelske Faders bord. □

DET ER DET INDEN I DER TÆLLER

En ung mand kæmper imod modgang, såret og skrækkelig forpint

Janet Thomas

Peter Jeppson satte benzinslangen på plads og skruede med en hurtig håndbevægelse dækslet til benzintanken på. Det var sent lørdag aften. Han var standset op for at tanke på vejen hjem efter at have været sammen med nogle kammerater. Han tænkte stadig på sin bedste vens nyhed – en missionærkaldelse. Peter selv skulle sende sine papirer ind om et par uger.

Da Peter kørte fra vejen der fører ud i trafikken på den hovedvej der fører til Boise i Idaho stødte han frontalt ind i en anden bil. Det medførte at forruden blev slået ud og glasskårene spredtes ud over hele gaden. Den fyldte benzintank som sad foran i bilen blev smadret.

Benzinen skvulpede op gennem det åbne vindue lige ind i mine øjne og dækkede mig fuldstændigt og også hele bilen indvendigt. På en eller anden måde blev benzinen antændt og der udviklede sig en kraftig brand. I samme øjeblik kom nogle mennesker

forbi og så ulykken og de standsede omgående. Der var tre mænd som var i stand til at komme så nær min bil at de kunne få døren åbnet. Flammerne var dobbelt så høje som bilen. De kunne ikke finde mig fordi det brændte så kraftigt. De smed deres frakker ind i den åbne dør for at slukke flammerne indtil de kunne se min hånd. De tre mænd fik fat i min hånd og trak mig ud af bilvraget. Derpå rullede de mig rundt og rundt for at slukke ilden.

Peter havde lånt sin brors tykke sweater af skotsk uld den aften. Hans overkrop og arme ned til håndleddet var dækket af sweateren og det var de eneste steder på kroppen der ikke var brændt. Det var faktisk denne sweater der reddede hans liv.

I 1965 boede Peter i sin hjemby Boise i Idaho hvor han forberedte sig på at tage på mission ligesom mange af hans venner. Den dag ulykken skete forandredes det hele. Han blev tvunget ind i noget der ville prøve ham til det yderste. Og det var hans sejr over modgangen der ændrede hans liv.

Ved ankomsten til hospitalet gjorde den unge læge som var til stede alt hvad han kunne. Men jeg var hævet så voldsomt, at jeg var næsten dobbelt så stor af vabler, så det var vanskeligt at se om jeg lå på ryggen eller på maven. Midt i alt det forsøgte han at finde tegn på liv, men kunne ikke. Han erklærede mig lovmæssigt død. Han dækkede mig med et lagen og bragte mig tilbage til indgangen til skadestuen. Der lå jeg på en båre. Der kom en sygeplejerske forbi. Ligesom hun gik forbi båren gav det et let ryk i min arm under lagenet. Hun blev ret forskrækket. Man samlede al hjælp og fik mig tilbage til behandlingsafdelingen.

Derpå fulgte syv uger med ulidelige smerter. Man gav ikke Peter nogen chance for at leve. Det ene hold sygeplejersker og læger afløste det andet. Lidt efter lidt nærmede Peter sig bevidsthedsgrænsen.

Jeg kunne høre dem tale. Det var ligesom en drøm på grund af alle smerterne. Det var som om der lå en sky omkring mine tanker. Jeg hørte lægen sige til min mor: „Der er ingen chancer for at Peter kan overleve." Da jeg hørte ham sige dette blev jeg meget vred. Jeg havde lyst til at stå op og sparke den læge og jeg husker at jeg forsøgte at komme ud af sengen men jeg var bundet fast. Jeg vil aldrig glemme den følelse jeg fik da doktoren sagde: „Jeg forstår ikke hvordan han har overlevet så længe. Der er ingen chancer for at han kan leve."

Jeg kan huske engang jeg var ved at miste bevistheden, at jeg følte det som om jeg var ved at dø. Dette skete mange, mange gange, jeg kunne bare ikke huske alle de andre gange. Jeg kunne kun huske det øjeblik hvor det skete. I det øjeblik jeg var ved at falde væk blev jeg så sur på lægen at jeg sagde: „Jeg skal bevise for dig at jeg ikke er ved at dø. Jeg klamrer mig til livet."

Smerterne var så stærke at jeg lovede mig selv at før jeg gav op ville jeg tælle til ti. Jeg ville se om jeg kunne nå at tælle til ti før jeg døde. Jeg nåede fem

eller seks før jeg kunne mærke at jeg langsomt faldt hen og så sagde jeg: „Jeg skal nå at tælle til ti."

Lidt efter lidt og under store smerter var Peter længere og længere ved bevisthed. Mens han lå med arme og ben indbundet for at undgå forblødning og med øjnene forbundet fortalte lægen hvad der var sket. Under ulykken havde han forvredet en arm og et ben, han havde brækket tre ribben, syv eller otte fingre og sin kæbe, han havde fået en alvorlig hjernerystelse, havde mistet halvtreds procent af sin hud og ud over dette havde han fyrre procent af kroppen dækket af første og anden grads forbrændinger. Men Peter havde et stort spørgsmål. Eftersom benzinen havde sprøjtet ind i hans øjne ville han så nogen sinde komme til at se igen?

Jeg kunne høre, at doktoren var ved at gå. Han havde ikke besvaret mit største spørgsmål. Jeg slog ud med armen. Jeg må have fanget hans opmærksomhed for han kom hen til mig og spurgte: „Hvad var der Peter?" Det eneste jeg kunne sige var: „Mine øjne, mine øjne, mine øjne." Han gav min arm et tryk men svarede ikke. Han vidste hvad jeg mente. Tilbage stod det uudtalte spørgsmål at der ikke var nogen chancer for at jeg ville komme til at se igen. Han begyndte at græde lidt og jeg blev klar over at det stod meget alvorligt til.

Peter tilbragte måneder på hospitalet hvor han langsomt blev bedre. I virkeligheden tilbragte han et helt år som fuldtidspatient og endnu flere måneder hvor han gik ud og ind af hospitalet medens han gennemgik snesevis af operationer. En af de første operationer der skulle udføres var at fjerne arvævet fra hans øjne. Mens Peter endnu lå i opvågningsværelset efter operationen vidste han at han ville kende sandheden den følgende morgen. Så ville bandagen for øjnene blive fjernet og hans øjne ville blive undersøgt.

Mens Peter lå vågen alene midt om natten tænkte han på det der skulle ske.

Jeg kunne ikke holde ud at tænke på det øjeblik hvor forbindingen ville blive taget af mine øjne. På den ene side tænkte jeg på, at det ville blive et stort øjeblik hvis jeg kunne se! Men på den anden side hvis jeg nu var blind? Så var alt håb ude.

Peter begyndte lidt kejtet at fjerne forbindingerne fra sine øjne, med sine indbundne hænder. Det lykkedes ham at få fat i en lille skål ved siden af sin seng og få den op til brystet. Han ville få lyset fra lampen over sit hovede til at afspejles i sine øjne. Han trykkede på kontakten og lyset eksploderede i hans øjne. Han kunne se! Efterhånden som øjnene vænnede sig til det svage lys i lokalet løftede han den skinnende metalskål endnu en gang.

Og der midt i den glædelige forventning så jeg mit afskyelige ansigt. Min familie havde fået at vide at jeg ikke havde nogen chancer for at leve, derfor havde de ikke fortalt mig andre ting. De havde ikke fortalt mig at jeg havde mistet det ene øre og begge

Benzinen skvulpede op gennem bilens forrude og dækkede mig fuldstændigt og også hele bilen indvendigt hvorpå den brød i brand.

mine øjenlåg og at mine ansigtstræk var udslettede. Min næse var væk og hele min mund var væk. I min glæde over at kunne se havde jeg ikke tænkt på hvad jeg ville få at se. Jeg kunne ikke klare det følelsesmæssigt. Jeg skreg.

Peter som nu stod overfor nye problemer tilbragte hele natten sammen med en medfølende sygeplejerske og stillede hende spørgsmål om hvad der kunne gøres. Hvilke planer var der truffet? Hvad skulle der ske med ham når han blev udskrevet fra hospitalet? Hvordan var det at gå ind i en forretning? Hvordan ville det gå når han skulle til bal? Hvad nu hvis han gerne ville danse med en pige? Og hvad hvis han blev forelsket i en pige? Hvad nu hvis han gerne ville kysse hende? Og pludselig begyndte han at le. Sygeplejersken ville gerne vide hvad det var der var så morsomt.

Lige på en gang var der noget der løb igennem mine tanker. Jeg mindedes en anden gang hvor jeg havde kigget i et spejl og var bekymret over mit udseende. Og så begyndte jeg at le.

Det var dengang jeg var 16 år og skulle til et bal. Det var første gang jeg skulle have smoking på. Det var meget spændende. Jeg var netop fyldt 16 og havde inviteret en bestemt pige til at gå med. Det var første gang jeg havde en pige med til et bal. Jeg var ret nervøs. Jeg husker at jeg ikke ville være for sent på den, så jeg begyndte at tage min smoking på kl. 14 om eftermiddagen. Og lige som jeg stod og bandt sløjfen lagde jeg mærke til

noget på min kind. Nej, nej ikke nu! Jeg løb hen til spejlet og ganske rigtigt på venstre kind sad en bums. Jeg husker hvor vred jeg blev. Hvorfor skulle det lige netop ske i dag? Hvorfor kunne det ikke have ventet til i morgen? Alle andre dage end i dag. Der ville blive taget billeder. Og i mit forsøg på at løse problemet fik jeg lavet en stor rød plet.

Da jeg kom hen for at hente min pige vendte jeg mig således at jeg havde højre side imod hende og venstre side bort fra hende. Under hele ballet spurgte hun mig hvem jeg kiggede efter. Jeg var så flov over mit udseende. Vi gik hen for at spise. Jeg arrangerede det således at vi kom til at sidde ved et stort bord til ti personer for at jeg kunne sidde på hendes venstre side så hun ikke kunne se min bums.

Og nu hvor jeg lå her på hospitalet huskede jeg hvor fjollet jeg havde været. Her havde jeg kæmpet for mit liv og for alt hvad jeg havde, selv om det ikke så særlig godt ud. Det så i virkeligheden forfærdeligt ud. Men jeg vidste dog at jeg kunne se. Jeg benyttede et lille øjeblik til at bede en bøn og takke min Fader i Himlen fordi han havde besvaret min bøn. Der havde i virkeligheden slet ikke været nogen chancer for at jeg kunne komme til at se igen. Men jeg vil aldrig glemme hvor dum jeg var den gang jeg havde den bums.

Mens Peter lå på hospitalet havde han masser af tid til at tænke over hvad han skulle gøre. Der lå stadig en lang

Jeg havde mistet det ene øre og mine øjenlåg og mine ansigtstræk var udslettede. Min næse var væk og hele min mund.

smertefuld tid foran ham før han kunne blive udskrevet fra hospitalet. På dette tidspunkt kom forskellige gode venner og hjalp ham med at lære om det at sætte mål og styre sin indstilling. Der var især en fra wardet br. Lawrence Oburn. Han kom ofte og besøgte Peter og han opmuntrede altid Peter til at sætte sig et mål. I begyndelsen ville Peter end ikke forsøge. Men br. Oburn blev ved, han sagde: „Det er det der er inden i der tæller ikke det udvendige."

Jeg husker hvor vred jeg blev. Jeg sagde meget sarkastisk: „OK, så kan du jo komme her og være forbrændt i stedet for mig." Jeg kunne høre ham græde selv om det ikke lød så tydeligt på grund af forbindingerne om mit hovede. Så snart jeg havde sagt det ville jeg ønske jeg ikke havde gjort det, for han havde gjort så meget for mig. Han sagde: „Peter hvis jeg kunne ville jeg gøre det." Da var det jeg blev klar over at denne mand virkelig elskede mig som en søn. Da var det jeg besluttede mig til at gøre alt hvad han bad mig om.

De satte et mål. Peter skulle tælle alle de sting han fik under hver operation. Lægerne og sygeplejerskerne bad om tilladelse til at holde op med at tælle lige før de nåede 2000.

Peter satte sig et andet mål han ville tælle sine indsprøjtninger. Han holdt op da han havde talt til 1252. Han satte sig et tredie mål. Han ville være den mest begejstrede patient på hospitalet. Og selv om Peter var vred på verden forsøgte han at holde fast ved sit mål. Da han forlod hospitalet fik han af personalet en plade hvor hans navn var indgraveret og hvor der stod at han var den mest begejstrede patient de havde behandlet.

En anden ven, en pige fra hans ward, kom efter skoletid for at læse for ham. Selv om de ikke havde været særlig knyttet til hinanden før ulykken var hun nu villig til at ofre af sin tid for at hjælpe ham. Han skammede sig ofte fordi han vidste at dersom rollerne havde været byttet om, ville han ikke have været der sammen med hende.

Hvad nu hvis det var hende der var forbrændt og lå på hospitalet? Denne forfærdelige tanke blev ved med at løbe igennem hans hovede. Ville jeg sidde ved hendes seng? Jeg syntes ikke jeg var noget dårligt ungt menneske. Jeg havde arbejdet for at tjene penge til min bil og til mit eget tøj. Men det der fik mig til at græde indvendigt var at jeg vidste jeg ikke ville have været ved hendes side. Og alligevel ydede hun mig så stor en personlig tjeneste! Jeg ville aldrig kunne fortælle hende hvad jeg følte indvendigt. Derfor traf jeg en stor beslutning: Ved siden af at være den mest begejstrede patient på dette hospital ville jeg forsøge at betale hende tilbage. Når jeg blev udskrevet fra hospitalet, når jeg kunne gå, når jeg kunne se, når jeg kunne gøre nogle ting ville jeg forsøge at betale hende tilbage ved at tjene andre mennesker.

Da jeg blev udskrevet fra hospitalet og forsøgte at finde mennesker som havde problemer for at prøve at hjælpe

dem kom jeg bort fra mine egne problemer og holdt op med at svælge i selvmedlidenhed. Jeg begyndte at lære denne store lektie – at det vigtigste er i virkeligheden hvad der er inden i. Skønhed kommer indefra.

Da Peter var udskrevet fra hospitalet blev det arrangeret at han skulle til Salt Lake City for at gennemgå en plastisk operation. Der kunne han bo hos sin bror og svigerinde og begynde at arbejde på sit ene store ønske – at blive normal.

Men da Peter blev udskrevet fra hospitalet forlod han et trygt og godt sted. Der forstod folk hvad der var sket ham og accepterede ham som det menneske han var indvendigt. Nu skulle han ud i verden hvor folk lagde vægt på udseendet. Han blev præsenteret for verden udenfor da han gik ind i et supermarked for første gang siden ulykken. Det var en dejlig fornemmelse at være udenfor hospitalet og han følte at hans styrke var ved at vende tilbage. Han gik ned i supermarkedet for at købe et par ting. Kl. var 17 og der var travlt ved alle kasserne.

Jeg stod i en kø bagved en dame. Hun havde to børn med sig men de løb omkring. Til sidst var det lige ved at være hendes tur til at blive ekspederet og hendes to drenge løb hen til hende. Så snart de kom hen til deres mor kiggede den ene dreng der var omkring 4 år op og fik øje på mig. Jeg tror ikke han var forberedt på det syn han fik at se. Han blev så forskrækket at han begyndte at skrige: „Et uhyre, et uhyre!" Han trak sig væk fra sin mor og begyndte at løbe ned igennem gangen. Hun kiggede på for at se hvorfor han skreg og der stod jeg. Og hun tabte sine varer og løb ned igennem gangen efter sin lille dreng. Disse skrig gjorde alle de andre mennesker ved kasserne nysgerrige for hvad der var sket. Alle stoppede op. Alle vendte sig om og kiggede og der stod jeg midt i supermarkedet. Og så lød alle disse „Åh" og „Oh" og jeg kunne høre folk komme med kommentarer. Det føltes som om jeg fik stukket en kniv i maven.

På dette tidspunkt havde Peter gennemgået 28 operationer for at genopbygge sine ansigtstræk og bøde på nogle af de skader der var sket ved ulykken. Biskoppen henvendte sig til ham og spurgte hvad han kunne tænke sig hvis han fik lov at gøre hvad han havde lyst til.

Det røg ud af mig for det var et af mine største ønsker selv om det synes fuldstændig umuligt. Jeg sagde: „Jeg ville gerne udføre en mission." Og uden overhovedet at tænke over det sagde han: „Det er i orden lad os få dig gjort parat." Jeg sagde: „Nej, biskop det kan jeg ikke." Jeg begyndte at gennemgå min økonomi for at se hvor meget jeg havde, mine ben var endnu ikke helede og alle de operationer jeg stod overfor og den måde folk så på mig. Men han sagde bare: „Lad os få dig gjort parat."

Biskoppen kaldte Peter til at undervise søndagsskolen og efter nogle prøvelser havde Peter nogle gode oplevelser mens han underviste senior-

klassen. Han arbejdede med forskellige ting for at hjælpe med til at betale hospitalsregningerne. Der var berammet flere operationer og Peter var begyndt at tænke alvorligt over sin fremtid. En dag kom nogle venner og bad ham om at gå med til en stavsfest sammen med dem om aftenen. Selv om han gerne ville med afslog han. Det tog dem seks timer at overbevise ham om at forsøge at komme med så han også kunne danse.

Da jeg kom ind i hallen lagde jeg mærke til hvordan alle børnene begyndte at kigge på mig og jeg så nogle piger ude i garderoben. Et par af den hviskede og de vidste ikke at jeg kunne høre dem: „Se den fyr. Jeg håber sandelig ikke at han byder mig op." Endnu engang løb denne grimme følelse igennem min krop.

Jeg fandt mig en plads bag nogle unge mænd i nærheden af orkestret. Jeg beslaglagde 60 cm af gulvet der som mit territorium. Det skulle nu være mit de næste timer under dansen.

På det tidspunkt hvor han havde gennemgået 28 operationer for at give ansigtet facon fortalte han sin biskop at han gerne ville på mission.

Under pausen forsøgte nogle af hans venner at få ham til at gå ud at danse. De begyndte at trække ham ud på gulvet. Og i denne pause beslutttede han at lige så snart orkestret begyndte igen ville han byde en pige op til dans.

Så snart musikken begyndte huskede jeg min beslutning og nægtede at tænke på mit udseende og gik direkte ud for at danse. Jeg vidste at hvis jeg ikke gjorde det på dette tidspunkt ville jeg være en kujon resten af aftenen.

Han nåede hen til det sted på gulvet

hvor pigerne stod forsamlede. Han nærmede sig en pige bagfra. Da han rørte hende på skulderen for at byde hende op vendte hun sig og skreg. Hun banede sig vej gennem mængden og løb flov ud i hallen. Det var nøjagtigt det samme som i supermarkedet. Orkestret holdt op med at spille og alle standsede op for at se hvad der var sket. Han vendte tilbage til sin plads. Hans venner forsøgte at trøste ham og dansen begyndte igen.

Jeg havde lyst til at råbe højt jeg ville ud derfra. Men så kom denne lille stemme dybt inden i mig som sagde: „Peter du kan ikke løbe nu, for så kommer du til at løbe resten af dit liv."

Og så skete der noget andet mærkeligt. Mine ben begyndte at gå tværs over gulvet. Jeg så mig selv gå hen og byde en anden pige op til dans. Jeg havde en styrke ud over mine egne kræfter. Det var lige som om min ånd svævede ovenover mig og sagde: „Hvad er det du gør? Du må hellere gå tilbage. Er du helt vild efter at blive straffet." Mens jeg gik tværs over gulvet argumenterede jeg med mig selv, idet jeg sagde ja og nej og ja og nej. Den lille stille stemme inden i mig blev ved med at forsikre mig og den sagde: „Peter du må blive ved med at spørge dem om de vil danse. Lad være med at gå tilbage eller løbe fordi så kommer du til at løbe resten af dit liv."

Han bød en pige op til dans for hver eneste dans resten af aftenen. Han var mismodig fordi kun to piger i løbet af aftenen ville danse med ham. Peter var

Min Fader i himlen velsignede mig med en indre fred og ro som jeg har haft lige siden.

en bitter ung mand den aften da han knælede i bøn.

Det syntes altsammen at komme på en gang – hele det pres jeg mødte hos folk, den måde de behandlede mig på og stirrede på mig og pegede på mig og alle de operationer der endnu skulle udføres. Jeg vidste endnu ikke helt om de kunne ordne mine øjne, så jeg fik nogle øjenlåg, en normal mund og en næse. Denne følelse af grimhed kom op i mig og i min vrede sagde jeg til min Fader i Himlen: „Der findes et skriftsted hvor vi loves at vi ikke vil blive fristede mere end vi kan klare. Det har jeg brug for nu." Jeg gik i seng. Den næste morgen var jeg velsignet med en indre fred og ro som jeg har haft lige siden. Og uanset hvordan verden behandlede mig fra dette tidspunkt var jeg normal. Min Fader i Himlen gav mig netop den fred som han havde lovet. Hvis vi efterlever budene vil han give os hvad vi har brug for. Han gav mig en indre fred og ro så jeg var normal fra den dag. Ja, folk reagerer stadig overfor mig på samme måde, men jeg var anderledes.

Med den selvtillid som Peter havde opbygget på et åndeligt grundlag var han parat til at arbejde imod at komme på mission. Da papirerne var indsendt og ældste Thomas S. Monson havde afholdt et særligt interview med Peter modtog han sin kaldelse til den Nordcaliforniske mission.

Indtil da havde Peter gået med mørke solbriller i et forsøg på at dække de flænger der var syet sammen over hans øjne hvor han manglede øjenlågene. Han havde været sig sit udseende så bevidst at han aldrig gik nogle steder uden disse briller. På vejen hen til interviewet i forbindelse med missionen tog han de mørke briller af og tog dem aldrig mere på igen. Ved en operation senere blev problemet med øjenlågene løst.

Peters nye indstilling til sig selv hjalp ham under udførelsen af en vellykket fuldtidsmisson. Han var i stand til at påvirke mennesker og opmuntre dem til at blive medlemmer af kirken.

Da Peter kom hjem efter at have fuldført sin mission indledtes igen rutinearbejdet med besøg på hospitalet hvor man fortsatte de plastiske operationer. På dette tidspunkt blev han kaldet til at være stavsmissionær. I dette arbejde kom han i forbindelse med stavsmissionspræsidentens sekretær Marjorie Clegg fra Toole i Utah. De blev gode venner og Peter begyndte at arrangere stævnemøder for hende med sine venner. Til sidst da han havde arrangeret for mange stævnemøder for Marjorie bad hun ham holde op med at arrangere flere stævnemøder for hende. Peter inviterede hende selv ud. Deres venskabsforhold voksede til kærlighed og derpå byggede de deres ægteskab.

Kun den allerførste gang Marjorie mødte mig lagde hun mærke til mine forbrændinger ellers har hun aldrig bemærket dem. Jeg er meget opmærksom på om mennesker lægger mærke til at jeg er anderledes. Jeg har aldrig lagt mærke til at Marjorie nogen sinde har syntes at jeg var anderledes

udvendig end hun finder at jeg er indvendig. Hun får mig til at føle at jeg er meget smuk. Jeg elsker hende ikke kun fordi hun er min kæreste, men også fordi hun er min allerbedste ven. Hun er den pige jeg bad om ville tage mig for hvad jeg er inden i. Det var lige hvad jeg havde brug for, for jeg kunne ikke nå ret langt ved hjælp af det udvendige.

Peter Jeppson kæmpede sig ud af en ulykke som kunne have været ødelæggende til at blive en forretningsmand, kirkeleder, en ægtemand og far med succes. Han har nu sit eget forsikringsselskab, han har arbejdet i hovedbestyrelsen for Unge Mænd, han har tre børn, to døtre og en søn.

Mens Peter lå på hospitalet som 19-årig og forsøgte at forestille sig hvordan hans fremtid ville blive spurgte han sig selv: „Hvad skal jeg gøre så jeg kan vide at jeg har overvundet mine problemer?" Han blev påvirket af nogle bøger om at sætte sig mål – bøger som hans venner læste for ham før forbindingerne blev fjernede fra hans øjne. Han fandt ud af at hvis han kunne blive en dygtig forsikringsmand ville det betyde (1) at han kunne udvikle et godt personligt forhold med mennesker (2) han ville have opnået en uddannelse og (3) at han ville bevise en troværdighed og sine evner på et område.

Med dette mål i tankerne begyndte Peter at opsøge forsikringsselskaber. Han kontaktede 59 selskaber og fik ikke tilbudt et eneste job. Tilsidst fik han en stilling som planlægger i et

Han kæmpede sig ud af en ulykke som kunne have været ødelæggende til at blive en forretningsmand, kirkeleder, ægtemand og far med succes.

forsikringsselskab. Nu havde han fået en fod inden for døren. Gennem vedvarende hårdt arbejde samtidig med at han gik på skole begyndte Peter at lære handelsfaget.
På det tidspunkt hvor Peter giftede sig havde han betalt alle sine læge– og hospitalsregninger, men han påbegyndte ægteskabet uden andre aktiver end selvtillid og en god indstilling. I løbet af 10 år har han opbygget alt hvad han og hans familie har fra ingenting gennem beslutsomhed og disciplin.
Nu fører Peter, Marjorie og deres børn allesammen optegnelser over den fremgang de gør henimod deres mål. Mens børnene er for små til at skrive fører Marjorie optegnelserne for dem. Peter som er slank og sportslig påpeger at et af hans mål i år var at løbe 3 km på 16 min. Han har allerede nået dette mål.
Peter læner sig tilbage i sin kontorstol og kigger ud af vinduet i sin egen kontorbygning medens han stråler af selvtillid. Denne selvtillid er han dog ikke kommet nemt til. Han har ofte måttet kæmpe for at overvinde depressioner. Peter siger: „Mens alle disse ting skete for mig lagde jeg mærke til at selv om alting nok går dårligt så kan man få den vane at lade det irritere en hele tiden hvis man ikke passer på. Så vil man altid være deprimeret.
Hvis man tager sig selv for alvorligt, „fortsætter han" får man virkelige problemer. Mennesker har alt for ofte den vane at lade hvad som helst der sker dem blive en trættende rutine. De vænner sig selv til at reagere på en bestemt måde overfor verden. Det betyder ikke noget om et menneske er overvægtigt eller mager eller har udstående fortænder. Vi har allesammen problemer. En smuk pige der ser ud til ingen problemer at have har måske også problemer indvendigt. Alle har problemer. Det er ikke spørgsmålet om hvilke problemer man har men det er hvordan man behandler dem, der er det vigtige.

Selv om Peter foretrækker at ulykken ikke var sket har han alligevel lært af den oplevelse. „Vær taknemmelig for jeres problemer," siger Peter „for det er det I lærer af. Vi kom til jorden for at arbejde på vores frelse. Det vil sige a-r-b-e-j-d-e. Skønheden kommer af at arbejde på sin frelse, ved at være Frelseren nær." Nu hvor Peter meget hurtigt kan få folk til at føle sig godt tilpas i hans nærhed er han virkelig en smuk mand. Det han har udviklet indvendigt er mere tydeligt end de udvendige ar. Den aften for så længe siden hvor han bad om at få den følelse af grimhed til at forlade sig forandrede hans liv. Han har lært hvordan man klarer modgang og han fik fred i sindet.

Når vi spørger Peter om han har nogle råd at give andre svarer han: „Hvis I ønsker jer noget så lær de love og bud som styrer dette og efterlev dem. Succes har intet at gøre med omstændigheder. Lær lovene, efterlev dem."

PRÆSIDENT KIMBALL TALER RENT UD OM SALVELSE AF SYGE

„Vi tror på tungemålsgaven, profeti, åbenbaring, syner, helbredelse." (Den syvende trosartikel). Dengang Frelseren sendte sine apostle ud for at forkynde evangeliet for verden efter sin himmelfart gav han dem denne befaling:

„Gå ud i alverden og forkynd evangeliet for al skabningen!

Den, som tror og bliver døbt, skal blive frelst; men den, som er vantro, skal blive fordømt.

Og disse tegn skal følge dem, som tror: i mit navn skal de uddrive onde ånder; de skal tale med nye tunger;

. . . og hvis de drikker dødbringende gift, skal det ikke skade dem; *på de syge skal de lægge hænder, og de skal blive raske."* (Markus 16:15-18. Fremhævelse tilføjet).

Herren fremsatte her det evige princip at der hvor hans præstedømme var og hvor der fandtes tro der ville man kunne se tegn på denne magt, ikke for at imponere menneskene, men for at velsigne dem. Dette evige princip forstod Herrens disciple fra gammel tid. Jakob sagde:

„Er nogen iblandt jer syg, skal han kalde menighedens ældste til sig, og de skal bede over ham, efter at de i Herrens navn har salvet ham med olie.

Så vil troens bøn frelse den syge, og Herren skal rejse ham fra sygelejet. . .

. . . en retfærdigs bøn har en mægtigt virkende kraft." (Jakob 5:14-16).

Da Johannes Døberen vansmægtede i fængslet sendte han bud til Herren for at spørge: „Er du den, som kommer, eller skal vi vente en anden?" (Mattæus 11:3). Og hertil svarede Herren: „Gå hen og fortæl Johannes, hvad I hører og ser: blinde ser, og lamme går, spedalske renses, og døve hører, døde står op, og evangeliet forkyndes for fattige." (Mattæus 11:4-5).

Da Herren bemyndigede de halvfjerds, som han udsendte til hver by og hvert sted hvorhen han selv ville komme, gav han dem fuldmagt til at „helbred(e) de syge, som er der og sige til dem: ‚Guds rige er kommet nær til jer.' " (Lukas 10:9). Og da de halvfjerds vendte tilbage igen sagde de glædestrålende: „Herre! også de onde ånder er os

lydige *i dit navn,"* og Frelseren sagde:
„Jeg så Satan falde ned fra Himmelen som et lyn.
Se, jeg har givet jer myndighed til at træde på slanger og skorpioner og over hele fjendens magt, og han skal slet ikke kunne gøre jer nogen skade.
Dog glæd jer ikke over, at ånderne er lydige; men glæd jer over, at jeres navne er indskrevet i Himlene." (Lukas 10:17-20).
„Og de uddrev mange onde ånder og salvede mange syge med olie og helbredte dem." (Markus 6:13).
Det synes at have været almindelig praksis fra de tidligste tider at anvende olie ved salvelse og velsignelse. Jakob øste olie ud over den sten han havde benyttet til hovedpude dengang han fik sin åndelige åbenbaring. Der blev benyttet olie til at salve konger. Dengang Saul fra Benjamins stamme blev kaldet af Herren til at være konge over Israel blev han salvet af Samuel.
I den berømte 23. salme nævnes anvendelsen af olie: „Du salver mit hovede med olie, mit bæger flyder over." (Vers 5).
I forbindelse med helbredelser nævnes mange gange at der blev anvendt olie, men ikke altid. Om man benyttede olie eller ej i disse tilfælde vides ikke, men skikken og denne praksis er fastsat. Velsignelser kan gives med eller uden olie. Selve salvelsen er en ordinanse som udføres i to afdelinger – salvelsen og bekræftelsen. En ældste udgyder en lille smule olie på hovedet af den der skal salves, på selve issen dersom det kan lade sig gøre (aldrig andre steder på legemet) og i Herrens navn og med præstedømmets myndighed salves den pågældende så han eller hun kan genvinde sit helbred. Bekræftelsen udføres af to eller flere ældster idet en af dem udtaler bekræftelsen og giver en passende velsignelse, også i Jesu Kristi navn og med præstedømmets myndighed.
Somme tider når det ikke er muligt at få fat i olie eller der ikke er to brødre til stede eller hvis den syge for nylig er blevet salvet kan man i stedet følge en anden procedure hvor en eller flere ældster giver en velsignelse, ligeledes i Herren navn og ved det melkisedekske præstedømmes myndighed. I velsignelsen siges hvad ældsten finder passende og som Ånden tilskynder til.
Så er der bønnen, som er forskellig fra en salvelse. Her anmodes Herren om at virke til helbredelse og denne bøn kan bedes af hvem som helst som har et ønske om at gøre det, og det er ikke i samme forstand en ordinanse. Bønnen er en anmodning til Herren om at handle i henhold til velsignelsen eller den salvelse som er foretaget af brødrene i Kristi navn.
Man mener at den hellige ordinanse somme tider misbruges. En jeg kender gav ældsterne besked på at

salve hende hver dag i adskillige uger mens hun lå på hospitalet med et brækket ben. Mange mener at for hyppige salvelser kan vise tegn på manglende tro eller at den syge forsøger at overdrage ansvaret for at udøve tro til ældsterne frem for sig selv.

Jeg lærte noget for længe siden af en sød dame, søster Lucy Grant Cannon som var blevet meget syg mens hun besøgte sin datter i Arizona. Vi ældster blev omgående tilkaldt og vi salvede hende. Den næste dag blev hun spurgt om hun ønskede at blive salvet igen og hun svarede: „Nej, jeg er salvet og velsignet. Ordinansen er udført. Nu er det op til mig at erhverve velsignelsen gennem min tro."

Når nogen somme tider synes at de har brug for en yderligere velsignelse efter at de fornylig er blevet salvet kan der gives en velsignelse uden at salve.

Behovet for tro bliver oftere undervurderet. Den syge og familien synes ofte at stole så fuldt på præstedømmets magt og helbredelsens gave at de synes at de brødre der salver må have et endnu større ansvar end den som bliver salvet. Der er mennesker som synes at have helbredelsens gave som nævnt i L&P 46. Det er forståeligt at en syg kan have et ønske om selv at vælge den som skal salve hvis denne ældste ser ud til at have større tro, har bevist sin magt og hvis den syge har særlig tillid til ham, men frem for alt er den vigtigste faktor den syges tro dersom den pågældende er ved bevidsthed og ansvarlig. „Din tro har frelst dig" (Mattæus 9:22), sagde Mesteren så ofte at det næsten blev et refræn. Selv om han var Forløseren og havde fået „al magt i Himmelen og på jorden" (Mattæus 28:18), gentog han dog ofte denne sætning: *„Din tro har frelst dig."* Det skal ske jer, som I tror. (Se Mattæus 9:29).

Høvedsmanden der kom til Herren i Kapernaum bønfaldt Herren om at helbrede tjeneren som led forfærdeligt derhjemme:

„Jeg er for ringe til, at du skal gå ind under mit tag; men sig kun et ord, så bliver min tjener rask." (Mattæus 8:8).

Han sammenlignede Kristi åndelige magt med sin egen magt i militæret. Kristus sagde undrende: „Så stor en tro har jeg ikke fundet hos nogen i Israel.

... Gå kun, det skal ske dig, som du troede! Og tjeneren blev rask i samme stund." (Mattæus 8:10,13).

Der var en kvinde som havde været alvorligt syg i 12 år. Hun sagde ved sig selv: „Blot jeg rører ved hans kappe, bliver jeg frelst." Hun rørte ved kappekvasten og blev rask fra samme øjeblik: „Vær frimodig, datter, din tro har frelst dig." (Mattæus 9:21-22).

Og det skete atter i Genezarets land at alle som var syge, berørte kva-

sten på Kristi kappe og alle blev helbredt. (Se Mattæus 14:36).

Den blinde Bartimæus fik også sit syn igen da han holdt ud i sine trofaste anstrengelser for at nå frem til Herren. Også i Jeriko fik en mand sit syn igen idet Herren sagde: „Din tro har frelst dig." (Se Markus 10:46-52). Og en af dem der fik synet igen blev en ivrig discipel. „Det skal ske jer, som I tror!" (Mattæus 9:29). Herren sagde til de to andre blinde mænd hvis øjne han berørte og helbredte: „Tror I, jeg kan gøre dette?" (Mattæus 9:28). Og der var endnu to blinde som blev seende.

Eftersom der er mennesker som foretrækker bestemte ældster sker det somme tider at visse kirkeledere ustandseligt bønfaldes om at salve. Når et menneske er sygt, er svag og bange er det naturligt at den pågældende ønsker at blive salvet af ældster de har stor tillid til på grund af disse ældsters retfærdige levevis og fordi de har bevist deres tro og hengivenhed. Men vi må dog huske på at det ikke kun er generalautoriteterne eller stavs- eller wards- eller missionsautoriteterne der har præstedømmets magt til at helbrede. Utallige brødre over hele kirken blandt andet hjemmelærere har myndighed til at velsigne og salve og deres salvelse eller velsignelse kan i forening med den velsignedes tro udvirke bemærkelsesværdige helbredelser som det bevises af de utallige forunderlige helbredelser som udføres af unge uerfarne missionærer.

Undrende eller skeptiske mennesker spørger ofte: Hvorfor findes der ikke åndelige tilkendegivelser i dag, bl. a. helbredelser, som på profeternes og Frelserens tid?

Svaret er tydeligt: Der er uendelig mange flere helbredelser i vore dage end i nogen anden tidsalder og de er nøjagtigt ligeså forunderlige. Religionshistorie om Frelserens mission og den efterfølgende periode er skrevet i nogle få korte kapitler og som Johannes sagde: „Der er også meget andet, som Jesus har gjort, og hvis det skulle nedskrives i enkeltheder, mener jeg ikke, at hele verden kunne rumme de bøger, som så måtte skrives." (Johannes 21:25).

Efterhånden som historien gennem årene er blevet koncentreret må man regne med at kun de mest bemærkelsesværdige helbredelser er nedskrevet og herved får man det indtryk at alle mirakler var bemærkelsesværdige og at alle som bad om det blev helbredt. Der står ikke ret meget om de mange gange hvor Kristus og hans apostle muligvis har givet velsignelser der ikke var helt så bemærkelsesværdige. Når en hovedpine blev fjernet, når en helbredelse kom til at gå betydeligt hurtigere eller når lidelser blev lindret. Biblioteksbylderne i vore dage ville bugne hvis alle de

mirakler der sker i vor tid blev nedskrevet.
Da jeg besøgte de europæiske missioner i 1955 hørte jeg hundredvis af vidnesbyrd fra missionærerne. Der var mange gentagende historier om mirakler som virker forbløffende. Der var f. eks. mange der fortalte om hvordan læger krævede operation ved alvorlige sygdomme. Man berammede tiden for operationen og efter salvelse, bøn og faste kom de samme læger med nye røngentbilleder som fortalte at der var sket et eller andet og at det ikke længere var nødvendigt at operere. Det skete så mange gange at det næppe kan udlægges som fanatisk fantasi eller fanatiske forestillinger. De kunne ikke allesammen være udsprunget af fantasien eller være misforståelser. Beretninger om operationer der på den måde er blevet udsat gives i mange lande af missionærer fra mange byer på forskellige tidspunkter og vidt forskellige steder og under forskellige omstændigheder i forbindelse med mange mennesker ude og hjemme.
I utallige tilfælde er der sket øjeblikkelige helbredelser både hvor det har drejet sig om syn, hørelse, lammelse, indre organer, hud, ben og alle steder på legemet. Uhelbredelige sygdomme er blevet helbredt. Vi er ikke i stand til at udtrykke vor taknemmelighed for vore lægers store færdigheder og stigende kundskab, men det er dog således at utallige af de helbredelser man takker læger og hospitaler for er udført af Herren gennem præstedømmet og som svar på bønner. Vi er almindeligvis alt for villige til at takke lægerne der selv om de har gjort det bedste de

En salvelse kan i forening med modtagerens tro udrette bemærkelsesværdig helbredelse.

kunne, kun har ydet et større eller mindre bidrag.
Vi må huske på at ingen læger kan helbrede. Han kan sørge for tilfredsstillende omgivelser og muligheder så legemet kan benytte sin egen gudgivne genskabende kraft til at opbygge sig selv. Brækkede ben kan sættes sammen, bakterier kan dræbes, sår kan sys sammen og dygtige læger kan åbne og lukke legemet, men intet menneske har endnu fundet en metode hvorved man virkelig kan helbrede. Mennesket kommer fra Gud og har i sig den genskabende kraft som Gud har givet det. Og gennem præstedømmet og bønner kan legemets helbredsprocesser frem-

mes og opmuntres. Men jeg siger igen vi er meget taknemmelige for de færdigheder og den tålmodighed og den forståelse som vore dygtige mænd har som er uddannet til at tjene os på en så forunderlig måde.
Der er mange som først går til lægen og senere søger ældsterne når alt andet er ude. Ældsterne bliver ofte kaldt ud på hospitalet for at salve når de kyndige læger har gjort alt hvad de kunne. Og når så den syge er på vej til helbredelse vil man tilskrive videnskabsmændene denne helbredelse og hvis den syge dør vil nogle undre sig over hvorfor præstedømmet ikke helbredte ham eller hende. Vi må huske på at hvad enten Herren finder det passende at helbrede øjeblikkeligt eller gradvist, hvad enten det sker med eller uden operation eller behandling så vil en helbredelse stadigvæk være Herrens mirakel. Selv om læger i vore dage har arbejdet hårdt for at opnå stadig større kundskab, må vi huske på at ham der skabte vore legemer, lige siden begyndelsen har vidst hvordan man omformer, genskaber og reparerer dem.
Når ældsterne salver og der ikke sker nogen helbredelse vil folk ofte ikke alene blive skuffet men deres tro vil også somme tider blive svækket, specielt hvis der er bedt mange bønner og afholdt lange faster i forbindelse dermed. Så må vi igen huske på at det heller ikke var alle syge og hårdt ramte der blev hjulpet i de andre uddelinger. Selv den første store apostel spurgte: „Hvor for kunne vi ikke uddrive den?" Og det svar Herren gav virker ikke særlig fordømmende: „Den slags farer kun ud ved bøn og faste." (Mattæus 17:19,21).
Selv om Peter og hans kammerater udførte utallige mirakler hvoraf mange er optegnet – ja de oprejste endog døde – ved vi at de ikke helbredte alle som ønskede helbredelse. Og selv om også Frelseren havde al magt på jorden og i himlen, helbredte han heller ikke dem alle. Det er helt sikkert at han kunne have gjort det, men mange af dem havde ikke tro til at blive helbredt. I sin egen hjemby Nazaret fandt han så lille tro at der kun blev udført få mirakler der. Han var selv fra Nazaret. Han blev ikke agtet særlig højt i sin egen hjemby „og på grund af deres vantro gjorde han ikke mange undergerninger der". (Mattæus 13:58). Og andre helbredte han ikke fordi det formodentlig ikke var meningen at de skulle helbredes.
Døden hører med til livet. Mennesker er nødt til at dø. Der vil aldrig blive nogen endelig sejr over sygdom og død før tidernes ende. Der er gjort store fremskridt, og dødsstatistikkerne er opmuntrende, der er flere spædbørn som overlever, flere kvinder der gennemgår vellykkede fødsler og folk lever stort

set længere end i tidligere århundreder. Vi er meget taknemmelige for alle disse hårdtarbejdende videnskabsmænd som har bidraget til dette store resultat. Men vi er nødt til at dø ellers vil der ikke være nogen opstandelse og uden den ville der ikke komme nogen udødelighed og yderligere udvikling. Det ser ud som om der sker hurtige ændringer i vor måde at dø på. I stedet for at det sker i sygesengen sker det på gaden eller ved vejkanten eller i bjergene ved et trafikuheld. Men vi er nødt til at dø.

Naturligvis udsætter vi allesammen på rette vis døden så længe som muligt, men dagen vil komme. Det er stadigvæk passende at bede for eller salve selv meget gamle mennesker eller tilsyneladende uhelbredelige – for vi ved ikke hvornår et menneske skal dø eller hvornår nogen skal vende tilbage til den næste verden. Så vi bliver ved med at bede og salve med Herrens vilje i tankerne eftersom han kender enden fra begyndelsen og er i stand til at helbrede hvis det er det rette. Men der vil sikkert ikke ske nogen helbredelse hvis dødens tidspunkt er inde. Der er dog sket undtagelser hvor tidspunktet er blevet udsat. Et af de bemærkelsesværdige er det tilfælde hvor kong Ezekias tryglede om at få forlænget sin tid og fik 15 år – hvorefter han gik til den næste verden. Mange gange har vi erfaret at det kunne se ud som om at der var blevet skænket yderligere tid med hjælp af en enestående tro. Betænksomme mennesker bør dog indse at der ofte kommer et tidspunkt hvor det vil være ubetænksomt at kræve mere tid af Herren og højst urimeligt at bede om det ubegrundet.

Jeg ved at den helbredende kraft findes i kirken og utallige mennesker er blevet helbredt gennem Herrens velsignelser.

Somme tider vil det være uforsvarligt at trække tiden ud eftersom der vil blive lagt yderligere lidelser og afsavn til og i visse tilfælde ekstra byrder på familien. Som følge deraf vil vore bønner være retmæssige og velsignelserne blive givet hvis man ikke stiller uforbeholdne krav om helbredelse. Somme tider sker det at legemet helbredes pga. sådanne umanerlige krav hvorimod sindet svækkes. Somme tider sker det i sådanne tilfælde at legemet hverken dør eller lever. Det synes mig at vi må være yderst forsigtige med at fortælle Herren hvad vi skal gøre indtil den dag vor visdom og dømmekraft er lige så stor som den

skjulte magt vi har. Måske vil der ikke nogen sinde være nogen der døde hvis vi fik vor vilje og måske ville nogle somme tider dø for tidligt i egen eller vores interesse hvis vi kunne udnytte den magt der ligger i præstedømmet i fuldt omfang.

Ind imellem bliver folk oversentimentale og somme tider fanatiske og de beskriver alt hvad der sker som et mirakel. Men for hvert eneste mennesker der er oversentimental eller fanatisk vil der være utallige mennesker der ikke ser miraklet i utallige helbredelser. „De var kommet sig alligevel," siger de. Lad mig give et eksempel: „I lidet troende," (Mattæus 6:30) sagde Herren til sine egne. *Er vi ikke alle det?* Engang da jeg var langt væk hjemmefra og i tre dage havde haft ret stærke smerter indrømmede jeg til sidst overfor min kammerat br. Harold B. Lee at jeg var syg. Han gav mig en sovepille han havde hvorpå han knælede ved min seng og velsignede mig. Selv om der var gået tre nætter hvor jeg havde haft smerter og næsten ikke kunnet sove (klokken var nu tre om natten) sov jeg fast et øjeblik efter velsignelsen. Jeg skammer mig over nu at indrømme at den næste morgen jeg vågnede var min første tanke at det sikkert var sovepillen. Da der var gået et par timer og sygdommen ikke var kommet tilbage, selv om jeg vidste at pillen ikke længere virkede faldt jeg på mine knæ og bad angerfuldt Herren om tilgivelse fordi jeg havde tilskrevet medicinen min helbredelse og ikke ham. Der gik måneder uden at smerterne eller sygdommen kom tilbage. Jeg skammer mig, men jeg repræsenterer formodentlig utallige mennesker som har gjort det samme. Åh, vi lidet troende! „Bror A kom sig ikke." „Søster B kom sig, men det varede længe." „Br. C. ville være kommet sig alligevel."

Da jeg gennemgik en operation for nogle år siden var jeg stadig ved bevidsthed da lægerne og sygeplejerskerne stillede sig omkring mig og ventede. Jeg sagde til specialisten: „Der er utallige mennesker med stor tro som beder for mig her til morgen." Han svarede hurtigt: „Jeg har brug for deres bønner." Det er min faste overbevisning at de mange bønner blev hørt, at lægens hånd var rolig og blev ført, at hans bedømmelsesevne blev større og at den efterfølgende helbredelse, hvor min stemme vendte tilbage i en tilfredsstillende udstrækning var en følge af Herrens velsignelse. Skeptikere har måske andre svar.

Somme tider krymper det i mig når jeg hører ældster fortælle om mirakler der er sket fordi de har salvet. Det lyder som om de praler og det minder mig om Herrens advarsel til de glædestrålende halvfjerdser:

„Dog glæd jer ikke over, at ånderne er jer lydige; men glæd jer over, at

jeres navne er indskrevet i Himlene." (Lukas 10:20).

Jeg ville ikke turde prale af mirakler som jeg havde del i af frygt for at Herren ville blive så misfornøjet at han ville indskrænke den magt han havde betroet mig.

Velsignelsen tilhører modtageren som hvis han vil, på rette vis kan bære vidnesbyrd om den, men det ville passe sig dårligt og være formasteligt at bryste sig den mindste smule af det, for ingen af os kan helbrede. Det er kun gennem præstedømmet resultaterne viser sig. Hvis en ældste ville kræve af den syge at han aldrig nævnede hvem der lagde hænderne på ham ville det yderligere fjerne fristelserne til selv at tage æren. I ethvert tilfælde skal al ære gives vor himmelske Fader. Denne fremgangsmåde synes at være i tråd med Frelserens liv for han forlangte i forbindelse med mange helbredelser: „Fortæl det ikke til noget mennesker." Til den spedalske der bad om barmhjertighed sagde han: „Jeg vil; bliv ren," og straks blev den spedalske ren. Derpå sagde Jesus: „Se til, at du ikke siger det til nogen." (Mattæus 8:3-4).

Jeg ved at den helbredende kraft findes i kirken og at utallige mennesker er blevet helbredt eller bedre eller oprejst gennem Herrens velsignelser, somme tider med og somme tider uden menneskers hjælp.

Vi skal først og fremmest gøre alt hvad vi kan for os selv først: Holde vor diæt, hvile, benytte enkle urter som vi ved kan hjælpe og anvende vores sunde fornuft især når det drejer sig om mindre skavanker. Derpå bør vi sende bud efter ældster, hjemmelærere, nogen der bor i nærheden eller venner som vi har tillid til. Det er ofte det eneste der kræves og således kan der forekomme mange helbredelser. I en række tilfælde hvor problemet ikke bliver løst går vi til vore dygtige mænd som kan yde en vidunderlig hjælp. En ung kvinde der blev sendt på hospitalet for at gennemgå en alvorlig operation og som var nervøs og bange fortæller, at dengang doktoren kom for at se til hende aftenen før operationen antydede han at han havde været i templet. Hun slappede af og følte sig rolig idet hun vidste at hun var i hænderne på en retfærdig, dygtig mand der havde tro og at Herren ville våge over ham.

Lad ikke skeptikerne forstyrre jeres tro på disse mirakuløse helbredelser. De er utallige. De er hellige. De kunne ikke rummes i mange bind. De er enkle og indviklede. De sker gradvist og de sker øjeblikkeligt. De er en realitet. □

